

Charles Delhez DJ
Catherine Francotte
Ivan Murovec

Na počítačah s papežem Franciškom

Charles Delhez DJ
Catherine Francotte
Ivan Murovec

Na počitnicah s papežem Frančiškom

prevedla Živa Čebulj

Založba Dravlje
Ljubljana 2017

Opomba ob prevodu [iz italijanščine v francoščino]

Pri izdelavi te knjige smo si pomagali z blogom »Cosa resta del giorno« vatikanskega urada, ki skrbi za širjenje papeževnega sporočila. Na tem blogu so objavljeni papeževi govori in homilije. Slednje so navadno iz Doma sv. Marte in niso nikoli zapisane v celoti, gre namreč za odlomke, ki jih je izbral urednik spletne strani. Tudi papež sam nasprotuje temu, da bi homilije objavili v celoti, saj so namenjene poslušalcem, ki so v danem trenutku ob njem. Govori brez vnaprejšnje priprave, v jeziku, ki ga dobro pozna. Objava homilij v celoti bi dala besedilu prisiljeno obliko in bi ob nekaterih temah potrebovala dodatno obravnavo. Zato so ti odlomki zapisani v sproščnem jeziku, ki je blizu papeževim poslušalcem, v živem jeziku, ki se ne izogiba ponavljanjem in vsem drugim govornim postopkom, s katerimi govorec vzbuja pozornost in za katere si lahko prav dobro predstavljamo, kako jih podkrepi z rokami. Ob prevajanju smo se soočili s težavami, kako preoblikovati papeževe besede tako, da bodo vedno in zvesto zajele bistvo, blizu sproščenosti sporočanijskega položaja, obenem pa bodo berljive in primerne za objavo tudi v knjižni obliki. Bralec tako ne more in ne sme pričakovati, da bo tukaj našel dobesedne povedi, kot so bile izrečene v homilijah.

Uredniki [francoske izdaje]

Dobro vedno zmaga

»Pšenico pa spravite v mojo žitnico.« (Mt 13,24–30)

Na silvestrovo se je papež Frančišek po večernicah v vatikanski baziliki odpravil peš k jaslicam na Trgu svetega Petra, da bi jih blagoslovil. V govoru se je dotaknil preteklega leta. Ob začetku počitnic naj ta razmišljanja navdahnejo tudi nas.

Razmišljanje o dnevih preteklega leta se lahko zdi kot obujanje spominov na dogodke in dejanja, ki vodijo do trenutkov radosti ali bolečine, lahko pa poskušamo razumeti, ali smo kdaj zaznali Božjo prisotnost, ki obnavlja vse in vse podpira s svojo pomočjo. Poklicani smo, da premislimo, ali so se svetovni dogodki odvijali po Božji volji, ali pa smo večinoma sledili človeškim načrtom, ki so pogosto polni osebnih interesov, nepotešljive oblastiželjnosti in zastonjskega nasilja. Toda danes hočemo na znamenja, ki nam jih je pustil Bog, pogledati drugače in se s prstom dotakniti moči njegove usmiljene ljubezni. Ne moremo kar pozabiti, da je številne dneve zaznamovalo nasilje, smrt, neizrekljivo trpljenje mnogih, beguncev, ki so bili prisiljeni zapustiti svojo domovino, moških, žensk in otrok brez strehe nad glavo, brez hrane in sploh brez vsega. Toda koliko velikodušnih del dobrote, ljubezni in solidarnosti je dopolnilo te dneve preteklega leta, pa čeprav se niso znašla med najpomembnejšimi novicami na televizijskih dnevnikih. O lepih stvareh se ne govori veliko. Vendar teh znamenj ljubezni ne more in ne sme zastreti predrznost zla. Dobro vedno zmaga, pa čeprav se kdaj pa kdaj zdi, da je šibko in skrito.

Na Trgu svetega Petra 31. decembra 2015

Zakaj ne bi res izkoristili začetka počitnic, da razmislimo o svetovnih dogodkih v zadnjih mesecih in potegnemo črto pod tem, kako smo sami preživeli leto? Kako smo živeli v preteklem letu, kdaj smo občutili radost in srečo? In kateri trenutki so bili najbolj boleči? Smo kdaj občutili celo globoko osebno krizo? Pa naši bližnji, sodelavci, prijatelji, kako se počutijo ob koncu teh dvanajstih mesecev? Sem njihovemu doživljanju namenil dovolj pozornosti? Bi bilo pa-

metno, da izkoristim ta počitniški čas in nekatere izmed njih tudi obiščem, da jim izkažem prijateljstvo, naklonjenost in pripravljenost pomagati? Poskusimo jasno razmisliti o zadnjih mesecih, se zahvaliti za vse izvršeno dobro, pa tudi priznati šibkosti, ne da bi zaradi zaskrbljenosti glede plev spregledali zrnje, ki je vseeno dozorelo.

Nehvaležnost je nasprotje radostni hvaležnosti, onemogoča sprejemanje drugega in osiromaši dušo, kajti tam, kjer ni hvaležnosti, je izgubljen tudi dar.

Bruno Forte

Samo hvaležnost lahko za trenutek ustavi naše pohlepno tekanje. Samo hvaležnost omogoča dostop do brezmejnega obilja. Razkriva, da je vse dar, še več: nezasluzen dar. Pa ne zato, ker po kakšnem moralističnem gledanju tega ne bi bili vredni, ampak zato, ker naše zasluge ne bodo nikoli dovolj velike, da bi izravnale tehtnico z velikodušnostjo življenja! [...] Če si z vso resnostjo postavimo to vprašanje, se nam lahko zvrtil v glavi: kaj pa imaš, česar nisi dobil v dar?

Christiane Singer

Kdor se ne zna zahvaliti za malo stvar, se ne zna zahvaliti niti za veliko.

estonski pregovor

Hvaležnost je proslavljanje vezi, ki družiti tega, ki daje, in tega, ki sprejema. Toda včasih je ta vez takšna, da je ne morem proslavljati.

Pierre van Breemen

Obrekovanje uniči Božje delo

»In nahujskali so ljudstvo, starešine in pismouke, da so pristopili k njemu, ga zgrabili in odvedli pred véliki zbor. Privedli so krive priče.« (Apd 6,8–15)

Papež vabi, da molimo za vse mučence, ki so še danes po krivici obtoženi, preganjani in pobiti iz sovraštva do vere. Omenja predvsem Štefana, prvega mučenca Cerkve, ki je bil žrtev obrekovanja.

Vsi smo grešniki. Vsi smo že kdaj grešili. Obrekovanje je greh, to je res, ampak je tudi nekaj drugega. Uničiti hoče Božje delo. Obrekovanje se rodi iz nečesa zelo hudega: iz sovraštva. In tisti, ki izzove sovraštvo, je Satan. Obrekovanje izrablja laž, da gre naprej. In ne dvomimo: kjer je obrekovanje, tam je Satan.

Toda čas mučencev še ni minil: danes ima Cerkev več mučencev kot v prvih stoletjih svoje zgodovine. Iz sovraštva do Jezusa in vere se še danes obrekuje, preganja in pobija toliko moških in žensk! Nekdo je bil ubit, ker je poučeval katekizem, nekdo drugi, ker je nosil križ ... To so prav tako naši bratje in sestre, ki trpijo v naši dobi mučencev.

Homilija 15. aprila 2013

Se nas dotakne preganjanje kristjanov vsepovsod po svetu? Ali kdaj molimo zanje? Jih sprejemamo kot brate in sestre v trpljenju, kot vernike, ki so zvesti svoji veri? Nas vabijo, da smo zvesti svojemu krstu?

Ameriški zgodovinar Barrett govori o 40 milijonih krščanskih mučencev vse od časa Jezusovega življenja, od katerih jih je bilo 26,7 milijona samo v 20. stoletju.

Lahko smo ponosni – toda v ponižnosti – na ogromno množico krščanskih mučencev 20. stoletja.

Jean Delumeau

Nečimrnost je zelo huda duhovna bolezen

»Nečimrnost čez nečimrnost, pravi Pridigar, nečimrnost čez nečimrnost, vse je nečimrnost.« (Prd 1,2–11)

Ob prvem berilu današnje maše papež Frančišek spregovori o skušnjavi, ki ji podležejo tudi verni: nečimrnost. Kristjani, ki se tako obnašajo, so podobni pavom. Svojo hišo zidajo na pesku. Kajti edina skala, na katero lahko postavimo svoje življenje, je Jezus.

Nečimrnež pravi: »Vidiš, toliko dam za Cerkev,« in pokaže znesek, s tem pa prevara Cerkev, saj deluje iz nečimrnosti: živi za razkazovanje. Toda Gospod nam pravi: »Kadar se postiš, daj, ne bodi čemeren; posti se radosten, kesaj se radosten in naj tega nihče ne opazi!«

Koliko kristjanov živi za razkazovanje! Njihovo življenje je podobno lepemu, pisanemu milnemu mehurčku. Ampak to traja samo kakšno sekundo ... Podobno je, kadar opazujemo nagrobni kamen in lahko razmišljamo o tem, da je to samo nečimrnost, kajti resnica je, da se bomo vrnili v golo zemljo. Kaj pa moram storiti do takrat? Delam dobro? Iščem Boga? Molim? To so trdne stvari, nečimrnost pa je lažniva in vara zgolj samo sebe: sprva se pretvarja, na koncu pa sama sebi verjame, da je to, kar verjame, da je. Ubožica!

Egiptovski puščavski očetje so govorili, da je nečimrnost skušnjava, proti kateri se moramo bojevati celo življenje, saj se neprestano vrača, da bi nam izmaknila resničnost. Primerjajo jo s čebulo: začneš jo lupiti, malo danes, malo jutri, celo življenje lupiš nečimrnost, da bi jo premagal; in na koncu si zadovoljen, nič več je ni ostalo. Toda na rokah ti ostane vonj po čebuli.

Prosimo Gospoda za milost, da ne bi bili nečimrni, temveč pristni, tako v resnici kot po Evangeliju.

Homilija 25. septembra 2014

Koliko smo navezani na izgled, na ugled, na uspeh? Se kdaj obnašamo tako, kot se, samo da bi se razkazovali, brez prepričanja, in morda celo v nasprotju z lastnimi prepričanji? Kadar se za kaj odločamo, kolikšno težo ima naše stremljenje za ugledom?

V nas je vse nečimrno, razen iskrenega priznanja nečimrnosti pred Bogom.

Bossuet

Ponos ne pomeni, da samega sebe ceniš preveč. Pomeni zavračati odvisnost od drugega. Pomeni zateči se v obupano željo, da bi bil sam sebi dovolj, da bi našel moč samo v sebi. Pa četudi bi bil zato nesrečen, si rajši sam.

Louis Evely

Kristjan se ne sme bati, da si bo umazal roke

»Ta sprejema grešnike in jé z njimi!« (Lk 15,1–10)

Papež Frančišek razmišlja ob branju evangelija, kjer se farizeji in pismouki zgražajo nad Jezusom, ki se približa tistemu, ki je najbolj oddaljen od njega, da bi pokazal, da Bog v svojem odrešenjskem načrtu ni polovičen, temveč gre do konca, brez bojazni, da si bo umazal roke, in tvega, da se nihče ne bi izgubil.

Turoben je pastir, ki odpre vrata cerkve in čaka na pragu. Prav tako je turoben kristjan, ki v svojem srcu ne čuti potrebe po tem, da bi drugim razglašal, kako dober je Gospod. Toda kako sprijena so srca teh, ki menijo, da so pravični, ti farizeji, ti pismouki! Nočejo si umazati rok z grešniki, ki jih prezirajo. Spomnite se njihovih prezirljivih besed: »Ko bi bil ta prerok, bi vedel, da je ta ženska grešnica« (Lk 7,39).

Pravi kristjan, pravi pastir se prepusti zanosu, da se nihče ne bi izgubil. Tako da ga ni strah, da bi si umazal roke. Tvega svoje življenje, ugled, udobje, status, svojo kariero v cerkvi, toda on je dober pastir. Tako lahko je obsojati druge, kakor ti, ki so obsojali cestninarje, grešnike, ampak to ni krščansko. Božji Sin gre do skrajnih meja, za druge da svoje življenje, kot je to naredil Jezus. Ni govora, da bi ostal v svojem kotu, na varnem in v miru. Spomnite se besed: polovičarski pastirji, nikoli! Polovičarski kristjani, nikoli!

Ti pismouki in farizeji niso vedeli, kaj pomeni, če si nežno zadeneš ovco na rame in jo privedeš nazaj k čredi. Ne poznajo te radosti. Tisti, ki gredo samo do pol poti, morda poznajo nekakšno mirnost, zadoščenje, toda to ni radost, ki prihaja od Boga, radost Očeta, ki se odpravi reševat!

Zato se ne smemo bati obrekovanja, kadar gremo iskat brate in sestre, ki so se oddaljili od Gospoda. Prosimo za to milost za vsakega izmed nas, pa tudi za našo Mater, Sveto Cerkev.

Homilija 6. novembra 2014

Kakšen je naš odnos do tistih, ki ne hodijo po ravni poti? Kako sprejemamo tiste, ki tavajo po vijugastih poteh? Kdo v naši bližnji okolici je izgubljena ovca? Je usmiljenje v našem notranjem pogledu na drugega, se odraža tudi nazven? Kdaj smo začutili to Očetovo radost, ki sprejme grešnika? Ali mirnost uravnava naša dejanja in pogovore?

Čiste so kakor angeli in ponosne kakor demoni.

Henry de Montherlant o redovnicah v Port-Royalu

V hebrejskem Svetem pismu podoba materinih prsi izraža eno glavnih lastnosti Boga, usmiljeno nežnost.

Charles Wackenheim

Kristjan mora biti ponižen in velikodušen

»Oni pa so šli in povsod oznanjali in Gospod je z njimi sodeloval.« (Mr 16,15–20)

Kjer se poudari, kako naj kristjani oznanjajo: ponižno, toda brez bojazni do velikih in srčnih stvari.

Misijonarska narava Cerkve sloni na tem, da gre naprej in oznanja sporočilo vsem, celemu svetu. Toda pri tem ni sama: Jezus gre z njo. Gospod sodeluje z vsemi, ki oznanjajo Evangelij. Kristjan mora biti srčen. Strahopeten kristjan, to je nesmisel: srčnost je del krščanske poklicanosti, vedno več, še dlje in dlje.

Širjenje evangelija temelji prav na takšnem odnosu: ponižnost, služenje, usmiljenje, bratovska ljubezen. Toda Gospod, osvojiti moramo svet! Beseda osvojiti ni ustrezna. V svetu moramo pričati. Kristjan ne sme biti kakor tisti vojaki, ki po osvojeni bitki vse zravnaajo z zemljo.

Kadar delujemo srčno in ponižno, kadar se ne bojimo velikih stvari, kadar vsak dan delujemo dobrodelno, Gospod potrjuje Besedo. In gremo naprej. Zmagoslavje Cerkve je Jezusovo vstajenje. Toda pred tem je križ. Prosimo danes Gospoda, da bi postali misijonarji, apostoli v Cerkvi, toda v duhu velike srčnosti, pa tudi velike ponižnosti. Amen.

Homilija 25. aprila 2013

Mar nima ponižnost dostikrat nekakšnega negativnega prizvoka? Mora biti veliko in pogumno srce tudi ponižno? Kako pričam o Evangeliju? Je Veselo sporočilo res tako resnično, da mora biti čim prej sporočeno vsem? Ali se v globini moje življenje še razžari ob njem?

Če ne čutim več potrebe, da bi širil plamen, potem v meni ne gori več.

Henri de Lubac

Ne barantajmo z demonom!

»Če pa z Božjim prstom izganjam demone, potem je prišlo k vam Božje kraljestvo.« (Lk 11,15–26)

Srž papeževe pridige je usmerjena proti zavajanjem demona. Gospod priskrbi nekaj kriterijev, s katerimi je mogoče razločiti prisotnost zla in stopati naprej po krščanski poti, kadar pridejo skušnjave. Eden od teh kriterijev: Jezusovi zmagi nad zlom slediti do konca, ne polovičarsko, in živeti v skladu z besedami »Ali si z mano ali si proti meni.« Jezus je prišel uničiti demona in nas osvoboditi suženjstva zlodeju. Vedno moramo biti pozorni na zapeljevanje hudiča in njegovo skušanje.

Nekateri duhovniki bodo ob branju tega odlomka iz Evangelija po Luku rekli: »Ampak Jezus je to osebo ozdravil duševne bolezni.« V tistem času so najbrž zlahka zamenjali epilepsijo in obsedenost s hudičem, a je prav tako res, da je bil to prav hudič! Ne smemo kar tako poenostavljati vprašanja rekoč: »Vsi ti sploh niso bili obsedeni s hudičem, to so bili le duševni bolniki.« Ne! Hudič je prisoten že na prvih straneh Svetega pisma, pa tudi konča se v njegovi prisotnosti, toda z zmago Boga nad hudičem.

Tako se lahko vprašamo: »Ali bdim nad seboj, nad svojim srcem, čustvi, mislimi? Ali varujem zaklad milosti, navzočnosti Svetega Duha v meni? Ali pustim vse, kakor je, prepričan, da je vse v redu?« Toda če ne bdimo, bo prišel drugi, in on je močnejši od nas. Budnost! S tremi kriteriji, da lahko ostanemo v resničnem. Prvi: Jezus se bojuje s hudičem. Drugi: kdor ni z Jezusom, je proti njemu, v tem ni polovičarstva. Tretji: treba je bdeti nad svojim srcem, kajti demon je poln zvijač. Nikoli ga ne preženemo za zmeraj; razen ob zadnji uri.

Bodimo budni, kajti njegova strategija je v tem, da nas uspava, da smo brez skrbi, na ravni poti. Toda ko zaupamo vase, se navadimo, postanemo manj pozorni, on pa se vrne! Današnji evangelij se začne s pregonom hudiča in se konča z njegovo vrnitvijo. Sveti Peter je rekel: »Hudič hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl« (1 Pt 5,8). Te besede so še vedno aktualne. Prosimo

Gospoda za milost, da bi to jemali resno. Prišel se je bojevat, da bi nas rešil, in je premagal hudiča. Zato ne barantajmo z demonom, saj se trudi vrniti in se nas polastiti ... Ne posplošujmo, temveč bodimo budni! In vedno z Jezusom!

Homilija 11. oktobra 2013

Se zavedam duhovnega boja, ki se odvija v najglobljih kotičkih mojega srca? Sem že kdaj izkusil to, da se moram notranje soočiti z nekom, ki je močnejši od mene? Sem nagnjen k temu, da bi zmanjševal pomen silam zla, ne glede na to, kako jih poimenujem? Ali kdaj prosim Boga, da bi me podpiral v skušnjavi? Sem sposoben prepoznati skušnjave?

[O hudiču] »Mu je pa treba priznati, da nikoli ne zahteva nič nemogočega!«

Paul Valéry

Kdor koli je, kar koli je, nikoli se ne igrajte z njim! Večkrat sem srečal osebe, ki so klicale hudiča, in vse so pretresale nasilne, uničevalne in samomorilske sile.

Shafique Kashavjee

Bolj ko je človek odločen in usmerjen v nadnaravno življenje, bolj gotovo ga Nasprotnik hoče od tega odvrniti. To ni pobožna pripovedka, temveč dejanska psihološko nerazložljiva izkušnja.

Jean-Marie Pelt

Težko si je zamisliti kristjana brez Cerkve

Izhajajoč iz prvega berila (2 Sam 7,18–19.24–29) sveti oče opiše Davida kot človeka, ki govori z Gospodom, kakor bi sin govoril z očetom: v sebi je čutil zelo močno znamenje, da pripada Božjemu ljudstvu. Kaj pa mi? je spraševal papež, Čutimo pripadnost Cerkvi? Molimo zanjo? Vabi nas, da to storimo, pa ne samo med mašo, temveč ves dan, za celo Cerkev, za vse Cerkve sveta.

Kristjan ni nekdo, ki je krščen, po krstu pa gre lepo naprej po svoji poti. Prvi sad krsta je to, da zdaj pripadaš Cerkvi, Božjemu ljudstvu. Težko si je zamisliti kristjana brez Cerkve. Veliki Pavel VI je poudarjal nesmisel te dihotomije: poslušati Kristusa, Cerkve pa ne; biti z njim, toda na obrobju Cerkve. Kajti preko Cerkve prejemamo evangelijsko sporočilo in v njej delamo za svojo svetost.

Oseba, ki ni ponižna, ne more čutiti s Cerkvijo, ne more uskladiti svojega mišljenja z njo, temveč bo čutila tisto, kar se ji bo zdelo. Ta ponižnost je prisotna v Davidu, ki sprašuje, kdo je on sam in kje je njegov dom. V njej je tudi zavedanje, da se zgodovina odrešenja ni začela z menoj, prav tako kot se ne bo končala z mojo smrtjo. Odrešenje, to je zgodovina sama: ti prideš, Gospod te vzame, te pokliče in ti omogoča, da greš naprej, in zgodovina se nadaljuje. To je zgodovina Cerkve.

Homilija 30. januarja 2014

Bi bil lahko vernik brez Cerkve? Je Cerkev moja družina, je moje ljudstvo, ki mu pripadam? Odrasel in odgovoren, kakor sem, ji prisluhnem? Je Cerkev zame odgovorna za to, da varuje spomin na Veselo Jezusovo novico? Ali kdaj molim zanjo in za njene pastirje?

Od tistega trenutka, ko sem razumela, da sem v njej, sem začela na Cerkev gledati drugače.

Claire, spreobrnjenka

Blažena, velika mati Cerkev, na tvojih kolenih sem se vsega naučil.

Paul Claudel

Nikoli ne prisluhni klevetanju

Vatikanska žandarmerija je še posebej izpostavljena učinkom govoric. Papež je ne prosi le, da »brani vrata in okna Vatikana – potrebno in pomembno delo – temveč da tako kot sveti Mihael, njen zavetnik, brani vrata do srca tega, ki dela v Vatikanu, kamor skušnjava lahko vdre prav tako kot kamor koli drugam.«

Kdo bi mi lahko rekel: »Ampak, oče, kako bi lahko imeli tu kar koli opraviti s hudičem? Braniti moramo varnost države, mesta, biti pozorni, da ne najdemo v njej lopovov, prestopnikov, da ni sovražnika, ki bi se hotel polastiti mesta.« Jasno, Napoleon se ne bo vrnil, odšel je. In vojski ne bi bilo lahko kar tako priti sem in se polastiti mesta. Toda vojna se danes in tukaj bije na drugačen način, in to je vojna teme proti luči, bitka noči proti dnevu.

Obstaja skušnjava, za vse, pa tudi zame, skušnjava, ki je hudiču še posebej všeč: skušnjava proti enotnosti, kadar so pasti usmerjene prav proti enotnosti teh, ki živijo in delajo v Vatikanu. In hudič se trudi povzročiti notranjo vojno, nekakšno državljansko in duhovno vojno. To je vojna, ki se ne bojuje z navadnim orožjem: bojuje se z jezikom.

Prosimo svetega Mihaela, naj nam pri tej vojni pomaga: naj nikoli ne govori slabo o drugem, naj nikoli ne prisluhnemo klevetanju, naj tistega, ki kleveta, vabimo, naj neha. Da, sejmo dobre govorice drug o drugem, klevet pa ne!

Homilija 18. septembra za Vatikansko žandarmerijo

Se spomnim, kdaj sem zadnjikrat uporabljal svoj jezik, da bi razvrednotil drugega? Mar nisem tudi sam prizadet, kadar slabe in nepreverjene govorice krožijo o osebah iz moje lastne bližine?

Neka ženska se je vsak teden hodila k svetemu Filipu Neriju spovedovat klevetanja. Kot pokoro ji je naročil, naj kupi piščanca, ga prime za noge, gre z njim skozi Rim in ga spotoma oskubi. Naslednji teden se spet obtoži istega greha. »Ste opravili pokoro? No, zdaj pa pojdite spet po isti poti in poberite peresa svojega piščanca. – Ampak če jih je pa veter raztrosil ... – In točno tako, hči moja, ni mogoče spet dohiteti svojih neprevidnih besed.«

Modro srce: najlepše darilo očeta svojim otrokom!

»Jozef je vzel svojo ženo k sebi.« (Mt 1,24)

Sveti Oče izpostavi najpomembnejšo dediščino: modro srce. Kar od očeta ne zahteva samo, da nadzira svoje otroke, temveč da zna biti potrpežljiv in usmiljen. Pogum, ki je potreben pri tem poslanstvu, je treba iskati v milosti, ki prihaja od Očeta, ki je v nebesih.

Zamislimo si pozitiven vidik očetovske vloge skozi primer svetega Jozefa, ki je znal Mariji po prikazanju Gospodovega angela izkazati pravičnost: »Vzel je svojo ženo k sebi« (Mt 1,24).

Kako pomembna je vloga očeta v družini, potrjuje tudi Knjiga pregovorov. »Sin moj, če bo tvoje srce modro, bo z menoj vred veselo tudi moje srce. Moje prsi se bodo radovale, kadar bodo tvoje ustnice govorile spodobno.« (Prg 23,15–16) Težko bi bolje izrazili čustva očeta, ki se zaveda, da je sinu posredoval tisto, kar je bistveno: modro srce. Ni ponosen, ker mu je sin podoben ali ker ga posnema, ne: hoče mu predati zmožnost, da deluje in govori modro in spodobno. To pomeni tudi, da popravlja napake in da se ne vznemirja, če sin še ne razume takoj, kaj mu ponuja. Moder in zrel oče se ne boji potegniti črte: »Izkazal sem se strogega in trdega, česar mogoče ne razumeš, saj si pričakoval predvsem zaupnost in varnost. Tudi sam sem se moral najprej ukloniti preizkusom modrosti srca in bdeti nad prevelikim izkazovanjem čustev ali občutkov, iskati sem moral ustrezne besede, da bi se dal razumeti. Zdaj tudi ti poskušaš narediti prav to, in to me gane; srečen sem, da sem tvoj oče.« Ta radost izbriše vso utrujenost, vse nesporazume in vse morebitne rane.

Skratka, prvi pogoj: oče naj bo prisoten, blizu svoji ženi, z njo naj deli vse, tako radost kot skrbi. In naj bo blizu svojih otrok, tako v njihovih igrah in uspehih kakor v težkih trenutkih in dvomu. Biti prisoten, to ne pomeni, da ves čas nadzorujemo, kajti tako ne dovolimo rasti.

Evangelij po Luku nam pripoveduje priliko o izgubljenem sinu (15. poglavje), kjer se izkaže vse dostojanstvo in nežnost tega očeta, ki na pragu čaka sina, ki je odšel tako daleč. Potrpežljivost mora biti očetovska vrednota; medtem pa je treba moliti in biti srčen in usmiljen.

Dober oče zna čakati in odpustiti, toda tudi popravljati, trdno, toda brez poniževanja, prav tako kot zna varovati, ne da bi mislil nase.

Kakor pravi molitev, brez milosti, ki bi izvirala od Očeta, ki je v nebesih, očetje izgubijo pogum in odidejo. Toda otroci potrebujejo očeta, ki jih čaka, kadar se po neuspehu vrnejo domov; tega sicer ne bodo pokazali, toda potrebujejo ga in brez njega se pojavijo rane, ki jih je težko ozdraviti.

Naša mati Cerkev zagovarja in podpira tako dragoceno prisotnost očetov v družinah, saj očetje prenašajo vero v dobro, v pravičnost in Božje varstvo, prav kot sveti Jožef.

Splošna avdienca 4. februarja 2015

Kaj je bistveno pri odnosu očeta do svojih otrok, kako se mora do njih obnašati? Kako se oče in mati umeščata v vzgojo? Se bojimo zavzeti preveč jasno stališče? Se svojih otrok bojimo? Si kdaj dovolimo oster jezik? Kakšno je ravnotežje med uravnavanjem in dogovarjanjem? Sem svojim otrokom blizu ali sem daleč od njih? Katero modrost bi rad posredoval svojim otrokom? Kakšno vez imam s soprogo v vzgoji najinih otrok? In kadar se otrok preveč oddalji od poti, ki sva mu jo skušala pokazati? Naj vabim ali zahtevam?

Starševska avtoriteta je vloga, ki se najprej vsili staršem in šele potem otrokom. To ni privilegij, to je težka in naporna naloga.

Francoise Sand

Obstajata dve vrsti izobraževanja: ena, ki pokaže, kako se preživljati, in druga, kako živeti.

Anthony De Mello

Kadar drevo cveti, ga je treba varovati, toda kadar daje sad, je treba od njega veliko pričakovati.

Paul Claudel

Vera se predaja preko zgleda

»Silno sem se razveselil, ko sem izvedel, da nekateri izmed tvojih otrok živijo po resnici.« (2 Jn 1,4–9)

Med to mašo so številni otroci iz rimskih župnij obkrožali papeža Frančiška. Z njimi je navezal živahen pogovor, kot ga navadno naveže z njimi njihov župnik med nedeljsko pridigo. Tema je bila predaja vere najmanjšim, kar je velika odgovornost vsakega kristjana. Edina pot, ki resnično šteje, je zgled, predaja tistega, kar res živimo.

Poučujemo tisto, kar smo slišali pri prvem berilu, se pravi, da hodimo po poti ljubezni in resnice? Ali to počnemo samo z besedami, medtem ko se naše življenje razvija v povsem drugo smer? Kristjan mora poskrbeti za mlade in jim predati vero, to, kar živi in kar ima v srcu. Ne spreglejte rastočih kali!

Vsi moramo dati tisto, kar imamo najboljšega, in to najboljše je vera: in predajati jo moramo z zgledom! Besede ne zadostujejo. V našem svetu podob in telefonov besede ne zadostujejo. Zgled je najbolj pomemben.

Moliti moramo, da! Moliti h Gospodu, moliti k Jezusu, moliti k Devici Mariji, naj nam pomagajo na tej poti resnice in ljubezni. Ste prišli k meni? Ampak tudi k Jezusu, prav? Zdaj bo prišel na oltar in vsi ga bomo videli. Prosimo Jezusa, naj nas nauči hoditi po poti resnice in ljubezni. Naglas ga prosimo vsi skupaj ...

Homilija 14. novembra 2014

Kako skrbimo za to, da predajamo svojo vero, predvsem v družini, pa tudi na delovnem mestu, sredi svojega življenja? Kako se tega lotevamo? Ali kdaj kakšne priložnosti zavrnamo? Zakaj?

Vera, tega se človek naleze.

Michaël Lonsdale

Pričevati, to ne pomeni delati reklamo, niti prebujati ljudi, to pomeni biti živa skrivnost. To pomeni živeti tako, da naše življenje ne bi imelo smisla, če Bog ne bi obstajal.

kardinal Suhard

Starši vse manj vedo, ali imajo sploh kakšna prepričanja, ki bi jih delili z otroki, in zgodba parov, tako pogosto razbitih, šibi njihovo zmožnost, da bi bili, tako kot nekoč, prvi jermen družbenega prenosa.

Bernard Besret

V trenutkih bolečine se ne naveličajte spraševati Gospoda, »zakaj«!

Papež se je srečal z romarji s Filipinov ob blagoslovu mozaika, ki predstavlja svetega Pedra Calungsoda, filipinskega mučenca, ki ga je kanoniziral papež Benedikt XVI. 21. oktobra 2012. Najprej se je papež dotaknil preizkušenj, ki jim je bil izpostavljen filipinski narod v preteklih mesecih, nato pa je z njimi molil in v molitvi so skupaj spraševali Boga, »zakaj«.

Zahvaljujem se bratu kardinalu Taglu za besede, tako polne vere, bolečine in upanja. V teh dneh sem bil zelo blizu vašemu narodu – preizkušnje so bile zelo močne, ampak čutil sem, da je tudi narod močen. Kardinal je po pravici rekel, da vera klije iz ruševin. Zakaj se je to sploh zgodilo? Tega se ne da razložiti, ni mogoče vsega razumeti. Ko otroci začenjajo rasti, ne razumejo stvari in sprašujejo: »Oči, zakaj? Zakaj? Zakaj?« Psihologi govorijo o »dobi zakajev«. Kajti otrok ne razume, a odgovora od svojih staršev niti ne pričakuje ... V tem trenutku negotovosti potrebuje srce svojih staršev. Zato se tudi vi nikoli ne naveličajte spraševati »Zakaj?«, kakor otroci. Tako boste lahko pritegnili pogled našega Očeta na svoje ljudstvo, nase boste priklicali nežnost očka z neba. V teh trenutkih bolečine prihaja moč iz najkoristnejše molitve: zakaj, zakaj. Toda ne da bi zahtevali razlago, temveč samo zato, da bi nas Oče pogledal. Naj vas spremljam v vaši molitvi, v kateri bomo Boga skupaj spraševali, »zakaj«.

Govor skupnosti Filipincev 21. novembra 2013

Sprašujemo kdaj Boga zase ali za druge? Ima kdaj zaupanje zadnjo besedo, kadar gremo skozi trpljenje? Smo že kdaj obtoževali Boga zla, s katerim se srečujemo? Nam je Kristus v težkih trenutkih opora? Je Bog za nas Oče, tudi kadar ne dobimo odgovora?

Kajti trpljenje in smrt nista poslana od Boga. Zakaj bi nam to vsiljeval? Da bi plačali za svoje zablode ali da bi preveril našo pripadnost? Ne verjamem niti v Boga kaznovalca, niti v Boga nadzornika.

Didier Decoin

Ne smemo si želeti, da bi »trpeli,« toda kadar se nam trpljenje približa, pred njim ne smemo bežati. In trpljenje je tu ob vsakem koraku – kar pa še ne pomeni, da življenje ni lepo! Prav kadar se s trpljenjem hočemo igrati skrivalnice in kadar ga preklinjamo, takrat najbolj trpimo.

Etty Hillesum

Vera ne izniči spopada z nevednostjo, z občutkom, da so v življenju trenutki, za katere bi bilo bolje, da se nikoli ne bi zgodili. Nasprotno, vera omogoča, da se ne pustimo presenetiti tem občutkom neumnosti in nesmiselnosti, tem »črnim luknjam«. Omogoča nam, da spet in spet najdemo nove moči za boj za smisel življenja.

Xavier Thevenot

Služenje, resnična avtoriteta

»Med vami pa naj ne bo tako.« (Lk 22,24–27)

Zakonca Ludvik in Marija Azelija Martin, ki ju je papež razglasil za blažena, sta živela krščansko služenje v družini, dan za dnem sta ustvarjala vzdušje vere in ljubezni. V tem duhovnem ozračju so vzklicale poklicanosti njunih hčera, med drugimi tudi svete Terezije Deteta Jezusa.

Učenci so poklicani, da živijo drugače kakor ljudje, ki spletkarijo, da bi dobili moč, uspeh in prepoznavnost ter priznanje za svoje zasluge in dela. Jezus jih zato posvari: »Veste, da tisti, ki veljajo za vladarje, gospodujejo nad narodi in da jim njihovi velikaši vladajo. Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor hoče postati velik med vami, naj bo vaš strežnik.« S temi besedami pokaže, da je služenje v krščanski skupnosti način izražanja avtoritete. Tisti, ki služi drugim in dejansko ne gleda na ugled, ima resnično avtoriteto v Cerkvi. Jezus nas vabi, da spremenimo način razmišljanja, tako da oblastiželjnost zamenjamo za radost majhnosti in služenja, izkoreninimo željo po prevladi nad drugimi ter živimo vrednoto ponižnosti. Ko opiše, kako naj ne ravnamo, ponudi samega sebe kot vzor, ki naj mu sledimo.

V Gospodovem ravnanju bo celotna skupnost našla spodbudo za novo življenjsko perspektivo: »Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.« V svetopisemski tradiciji Sin človekov prejme od Boga gospodovanje, slavo in kraljevsko oblast. Jezus pa to podobo napolni z novim pomenom in razloži, da je moč v služenju, slava v ponižnosti in kraljevska avtoriteta v zmožnosti, da daruje vse svoje življenje. Dejansko si s svojim trpljenjem in smrtjo zagotovi zadnje mesto, doseže vrhunec veličine v služenju in jo daruje Cerkvi.

Način, kako si predstavljamo oblast po posvetnih merilih, je nezdružljiv s ponižnim služenjem, ki bi moralo izkazovati avtoriteto po Jezusovem pričevanju

in vzoru. Ambicioznost in komolčarstvo sta nezdržljiva s sledenjem Kristusu, zemeljske časti, uspeh, ugled in zmagoslavje so nezdržljivi z logiko križanega Kristusa. Združljivo pa je naše trpljenje z Jezusom, ki je izurjen v trpljenju.

Na Trgu svetega Petra ob razglasitvi zakoncev Ludvika in Marije Azelije Martin za blažena 18. oktobra 2015

Je v meni resnična želja po služenju? Ali je v mojem načinu življenja prostor za neopazno pomoč in nevsiljivo uvidevnost? Če opravljam visoke funkcije, je to zame res služenje, od katerega ne pričakujem nobene časti? Se mi kdaj zgodi, da uživam, ko dam komu razumeti svojo moč? Sem pripravljen priznati vrednost tem, ki »delajo zame«? Je v moji krščanski skupnosti prisotno rivalstvo? Ali v družini vlada vzdušje medsebojnega služenja?

Kristus ne bi mogel iti tako daleč v bratskem služenju, če ne bi tudi šel tako daleč v molitvi.
na KTO, francoskem katoliškem TV-programu

Sad tišine je molitev, sad molitve je vera, sad vere je ljubezen, sad ljubezni je služenje, sad služenja je mir.
sveta mati Terezija

Tisti, ki se resnično hočejo razdajati v služenju, na svoji poti nimajo veliko tekmecev.
Adolfo Nicolás, nekdanji vrhovni predstojnik jezuitov

Nebo bo spremenilo v večna vsa dejanja ljubezni in služenja, kar jih bodo ljudje izvršili na zemlji.
Bernard Sesboüé

Največja nevarnost v prihodnjem stoletju je, da ne bo več dovolj ljudi, ki bi živeli svoje življenje v služenju.
neznano

V drugem imamo možnost srečati samega Gospoda, mu služiti in ga ljubiti preko bližnjega.

Enzo Bianchi

Po svetem Janezu služenje bližnjemu ni »uveljavljanje«, temveč samo bistvo evharistije.

Gabriel Ringlet

Pred grehom tecimo brez obžalovanja!

[Bog Lotu ob uničenju Sodome] »Ne oziraj se nazaj in ne ustavljaljaj se nikjer v pokrajini!« (1 Mz 19,15–29)

Tako težko se je izviti iz položaja greha! Toda Božji glas nam pravi: »Beži! Ne moreš se boriti tam, kajti ogenj in žveplo te bosta pokončala. Beži!« Mala sveta Terezija Deteta Jezusa nas uči, da je včasih, kadar se soočimo z nekaterimi skušnjavami, edina rešitev to, da pobegnemo, to, da nas ni sram pobegniti in priznati, da smo šibki. In tudi ljudstvo v svoji preprosti modrosti pravi z nemalo ironije: »Vojak, ki beži, služi za drugo vojno.« Bežati in iti naprej po Jezusovi poti.

Pred grehom bežati brez nostalgije. Radovednost ne prinaša ničesar in nas lahko prizadene! »Ampak kaj naj naredimo v svetu, ki je tako podložen grehu? Kaj pa je ta greh? Rad bi vedel ...« Ne, ni vredno! Radovednost te zavaja! Beži, ne da bi se obrnil! Šibki smo, vsi, in moramo se varovati. Pomislimo na zgodbo v čolnu, kjer kraljuje strah. Ko se morje razbesni, čoln prekrivajo valovi. »Reši nas, Gospod, pogubljeni smo,« so vpili. Strah pred tem, da bi šli naprej po Gospodovi poti, je tudi hudičeva skušnjava.

Ne bodimo naivni, niti mlačni kristjani, bodimo pogumni. Šibki smo, toda biti moramo strumni v svoji šibkosti. In naš pogum se mora pogosto odražati z begom, brez oziranja, da nas ne bi potegnilo v škodljivo nostalgijo. Ne bojmo se in vedno glejmo proti Gospodu!

Homilija 2. julija 2013

Katere skušnjave vzdržujem v svojem življenju? Kako lahko zagovarjam zlo, ki ga delam, in tako opravičujem svojo strahopetnost? Mar moj greh ni slab odgovor na moje strahove, mar s tem ne zaviram napredovanja in tveganja po poteh ljubezni?

Absurden greh. Nočeš ga storiti, pa vendar ga storiš. Zaradi njega trpiš, ob njem uživaš. Ne bi hotel več trpeti zaradi njega, a obenem prav paziš, da se ga ne bi znebil.

Jean Guitton

Ne zaprimo se v legalnost, ki zapira vrata

[Veliki duhovniki in starešine Jezusu] »S kakšno oblastjo to delaš?« (Mt 21,23)

Tempeljski duhovniki so stopili k Jezusu, saj so menili, da so gospodarji tega prostora. Niso razumeli prerokb, niso znali razbrati znamenj v času, niso mogli niti videti niti razbirati Božje besede: imeli so samo oblast. Papež nas svari pred pomanjkanjem preroškega duha, ki vodi h klanjanju legalizmu in klerikalizmu. Prerok posluša Božjo besedo, zna razbirati sedanjost in se videti v prihodnosti. V sebi ima te tri čase: preteklost, sedanjost in prihodnost. In kadar ni prerokbe, ni življenja v Gospodu in vsa moč prihaja od legalizma.

Prerok iz preteklosti pozna in nosi v srcu Božjo obljubo, ki jo ponavlja in nanjo opominja. Potem pogleda sedanjost, pogleda svoje ljudstvo, občuti moč Duha, s katero najde ustrezne besede, ki ljudstvu pomagajo, da se spet dvigne in nadaljuje svojo pot v prihodnost. Prerok je človek trojnega časa: obljube preteklosti, motrenja sedanjosti in poguma za prihodnost. In Gospod je v težkih trenutkih vedno varoval svoje ljudstvo in preroke. Ko ni bilo Tempelja in se je Jeruzalem znašel pod oblastjo njihovih sovražnikov, se je ljudstvo spraševalo: »Ampak Gospod, dal si nam obljubo! In kaj se dogaja zdaj?«

Kadar v naročju Božjega ljudstva ni preroškega duha, praznino zasede klerikalizem. Ta sprašuje Jezusa: »S kakšno oblastjo to delaš?« Obljuba iz preteklosti in upanje za prihodnost se tedaj skrčita samo v legalnost sedanjosti. Toda če se sedanjost skrči na legalnost, kako naj gremo naprej?

»Gospod, ne pusti svojega ljudstva brez prerokov!« Vsi, ki smo krščeni, moramo biti preroki. Gospod, ne dovoli nam, da pozabimo tvojo obljubo ali da se zapremo v legalizem, ki zapira vrata. Osvobodi svoje ljudstvo duha klerikalizma in ga podpiraj s preroškim duhom.

Homilija 16. decembra 2013

Vidimo Cerkev kot trdnjavo, ki nam bo nudila zavetje pred blodnjami današnjega sveta, kakor muzej, ki ohranja tradicijo in običaje iz preteklosti? Ali živimo svojo postavo legalistično ali preroško? Smo pripravljeni tvegati in se opotekati po novih poteh, prepričani v zvestobo Boga? Se zadovoljimo s tem, da prepustimo besedo duhovnikom ali smo dejavno udeleženi v Cerkvi?

Duh ni v Cerkvi, kakor da bi bil ujet v okvir, temveč kakor na bi bil na vzletni stezi.

Joseph Moingt

Naj nikoli ne ubijemo svojega bližnjega z besedami

Poglejte, kako so se stvari spremenile: to, kar se je začelo v lepoti, občudovanju, se je končalo z zločinom, ko so hoteli ubiti Jezusa. Iz zavisti, pohlepa ... In to se ni zgodilo samo pred dva tisoč leti, to se vsak dan dogaja v naših srcih, v naših skupnostih. Na začetku včasih rečemo: »Oh, kako je prijeten, ta, ki je prišel k nam,« in o njem prvi dan govorimo z naklonjenostjo; drugi dan ne več toliko; in tretji dan ga že začnemo opravljati, da ga na koncu oberemo prav do kosti.

Tisti, ki v sredini svojih skupnosti klepetajo o svojih bratih, jih bodo tako tudi ubili. Apostol Janez v svojem prvem pismu pravi: »Kdor sovraži svojega brata, je ubijalec« (1 Jn 3,15). Navajeni smo na klevetanja, na govornice, toda kolikokrat so naše skupnosti in celo naše družine pekel, kjer se pripravlja ta zločin, v katerem bomo ubili svojega brata in sestro z besedami. Uničene so zaradi tega pohlepa, ki ga hudič zasadi v srce, da si pripravljen o drugem govoriti slabo in ga na koncu tako celo uničiti. V teh dneh, ko toliko govorimo o miru in ko vidimo toliko mrtvih zaradi orožja, pomislimo tudi na naše vsakodnevno orožje: besede, obrekovanja, klevete. Vsaka skupnost mora torej živeti z Gospodom in mora biti kakor košček neba.

Mir od nas zahteva, da smo z Gospodom. Kjer je Gospod, tam ni zavisti, ni kriminala, ni sovraštva, ni ljubosumja. Samo bratstvo. Zato prosimo Gospoda: naj nikoli ne ubijemo svojega bližnjega z besedami in naj bomo vedno z Njim, kakor bomo vsi skupaj v nebesih. Amen.

Homilija 2. septembra 2013

Sta naša družina, naša krščanska skupnost (župnija, sodelavci, samostan, gibanje ...) prostora bratske povezanosti? Kadar razmišljamo in govorimo o drugih, ali delamo to na pozitiven način? Ali v naših besedah res ni obsojanja, obtoževanja, nestrpnosti?

Bratska ljubezen je mogočen vzvod za odrešenje sveta.

kardinal Duval

Jezus je vedno poleg nas

Tistega petka se je papež v kapeli svete Marte srečal s skupino dvaindvajsetih hudo bolnih otrok. Ob romanju v Lurd so mu otroci poslali risbe votline prikazovanj, skupaj s pismom, v katerem so ga povabili, naj pride molit z njimi. Neka deklica, Michelle Nugnes, mu je poslala še posebej ganljivo pismo, ki je govorilo v imenu vseh. Tu je njeno pismo s papeževim komentarjem.

»Resnično, povem vam: Kdor ne sprejme Božjega kraljestva kakor otrok, nikakor ne pride vanj.« (Mr 10,15)

»Dragi papež Francišek, res sem vesela, da sem lahko tukaj pri tebi s prijatelji s poliklinike, zdravniki, prostovoljci in duhovniki, ki so šli z nami v Lurd. Lepo je, da te lahko vidimo tudi v živo in ne samo po televiziji. V Lurdu smo molili zate in za darilo smo ti narisali Marijino votlino. Obljubljamo ti, da bomo še molili, in te prosimo, da moliš za vse bolne otroke našega centra in celega sveta. Blagoslovi vse mamice in očije, da bi vedno imeli tako lep nasmeh kakor ti.«

»Kaj naredi Jezus, ko sreča otroka, ki joka? Kaj naredi? Se ustavi? Da, Jezus se ustavi. Zakaj? Zato ker ima Jezus od vseh najrajši otroke! Tak pač je. In danes je Jezus blizu nas vseh, blizu vas, ki ste prišli sem. Resnično, Jezus je tu, z nami! Jezus nas ljubi. Vse. Zato ker je poleg nas in hodi z nami skozi življenje: kadar smo srečni in kadar imamo težave ... Jezus je vedno ob nas.«

Srečanje z otroki z oddelka za onkologijo neke rimske poliklinike 31. maja 2013

Smo znali ohraniti otroško srce, ki je zmožno zaznati intimno Jezusovo prisotnost v našem življenju? Nam evangelij pomeni veselo novico druženja z Jezusom? Kdo je za nas ta Jezus, o katerem se pogovarjamo še 2000 let kasneje?

Nazarejec je zgodovinska oseba, ki je v očeh vernikov skozi svoje vstajenje dosegla večno prisotnost. In tudi čas njegovega življenja je dobil neko trajno vrednost.

Xavier Léon-Dufour

Jezus daje upanje!

»Ulila se je ploha, pridrlo je vodovje in zapihali so vetrovi ter se zagnali v to hišo, in vendar ni padla, ker je imela temelje na skali.« (Mt 7,25)

Ob branju Evangelija po Mateju papež poudari, da krščansko življenje ne sme biti le zunanji videz, temveč mora biti zasidrano v Božjo voljo. Vsakdanja svetost se uresničuje v življenju toliko kristjanov, v njihovem življenju, ki je zgrajeno tudi iz trpljenja in težav in ki jim upanje v Jezusa pomaga, da vzdržijo.

Pomislimo na najmanjše! Na bolne, ki svoje trpljenje darujejo za Cerkev, za druge. Pomislimo na toliko ostarelih oseb, ki živijo same, molijo in darujejo svoji molitev. Na toliko mamic in očetov, ki se tako trudijo, da njihova družina lahko napreduje, da vzgajajo svoje otroke, da prevzamejo nase breme vsakdanjega dela; delajo vse, kar lahko, ne da bi se s tem postavljali.

Pomislimo na toliko duhovnikov, o katerih se nič ne govori, vendar delujejo v svoji župniji s tolikšno ljubeznijo: verouk za otroke, pastoralno delo s starejšimi in bolnimi, priprava bodočih zakoncev. Dan za dnem, ne da bi se utrudili, kajti v globini njihovih duš stoji skala: Jezus, ki daje upanje!

Prosimo Gospoda, da bi se čutili trdno zasidrani na to skalo, nanj, kajti on je naše upanje. Vsi smo grešniki, šibki, toda ko vanj zasidramo svoje upanje, gremo lahko naprej. To je kristjanovo veselje: zavedanje, da je v Njem upanje, odpuščanje, mir in radost! In ne polagajmo svojega upanja v stvari, ki so danes tukaj, jutri pa jih ne bo več.

Homilija 4. decembra 2014

Ali hitro izgubim pogum? Kadar v življenju naletim na oviro, najdem tolažbo v molitvi ali se vdam? Sem zmožen priznati vrednost delu drugih? Ali v svojem služenju predvidim trenutek za to, da se ustavim in se zahvalim?

*Gospod, moja skala, moja trdnjava, moj osvoboditelj; moj Bog, moja pečina,
kamor se zatekam, moj ščit, rog moje rešitve, moje zatočišče.* *Psalm 18,3*

Upanje ima težo le, kadar aktivno sodelujemo.

-Michel Teheux

*Če je v meni neomajno prepričanje, je to prepričanje, da svet, ki ga je ljubezen
zapustila, lahko samo potone v smrt; toda to je tudi prepričanje, da tam, kjer
ljubezen vztraja in premaguje vse, kar ponižuje, smrt konec koncev preprosto ne
more biti nepremagana.*

Gabriel Marcel

Preganjanost je pot tistih, ki sledijo Gospodu

»Po tistem je Jezus hodil po Galileji. Po Judeji namreč ni hotel hoditi, ker so ga Judje želeli umoriti.« (Jn 7,1)

Papež se tukaj dotakne dveh tem: tega, kako si nekateri prisvojijo religijo, in današnjega preganjanja krščanskih skupnosti. Preroki so bili preganjani, ker so se zoperstavili tistim, ki so si želeli prisvojiti Svetega Duha, toda to se dogaja še danes. Vidimo lahko, da so imeli svetniki in misleci sovražnike tako znotraj kot zunaj Cerkve. Papež nas spomni na Antonia Rominija, ki so ga svojčas šteli med heretike, danes pa je beatificiran. Še enkrat poudari, da je mučencev več danes kakor v prvih letih Cerkve.

Današnji evangelij je jasen, kajne? Jezus se je tiste dni skrival, saj njegova ura še ni prišla, obenem pa je vedel, kakšen bo njegov konec. Jezusa preganjajo že vse od začetka njegovega delovanja; ko se vrne v svojo domačo vas, gre v shodnico molit in nemudoma ga napadejo. »Ampak tega pa poznamo! S kakšno pravico nam prihaja pridigati? Kje je študiral?« Odvzamejo mu verodostojnost. Preroku hočejo odvzeti verodostojnost in z njo tudi avtoriteto. Toda ko bo Kristus spet tu, nihče ne bo vedel, od kod prihaja!

Preganjanje je prisotno še danes. Neki mislec današnje dobe, pravi prerok, je Cerkvi očital, da se je oddaljila od Gospodove poti. Bil je poklican pred sodišče, njegove knjige so postavili na indeks in ga odstavili s položaja. To je bilo pred kratkim. Minilo je nekaj časa in zdaj je beatificiran. Včeraj heretik, danes beatificiran: kako je to mogoče? Tisti, ki so imeli včeraj oblast v rokah, so ga hoteli utišati, saj jim ni bilo všeč to, kar je govoril! Bogu hvala, današnja Cerkev se zna pokesati in reči: »Ne, ta človek je dober!« Še več, je na poti do razglasitve za svetnika.

Toda za nekatere druge je smrtna kazen in ječa, če imajo doma Evangelij ali če ga poučujejo. V nekaterih državah, mi je pravil neki katoličan, ne morejo

niti moliti skupaj. Tam lahko molijo samo vsak zase in na skrivaj! In kako naj torej obhajajo evharistijo? Za neki rojstni dan so se pretvarjali, da praznujejo, ampak še pred začetkom slavja so začeli obhajati evharistijo. Ko je prišla policija, so vse poskrili in vpili: »Čestitke, vse najboljše!« in praznovali in se veselili. Šele ko so bili spet sami, so lahko dalje obhajali evharistijo. K temu so prisiljeni, kajti prepovedano jim je moliti. Danes!

Homilija 4. aprila 2014

Nas kdaj skrbi za naše krščanske brate, ki so po svetu preganjani? Se čutimo njihove brate, sestre? Smo o tem obveščeni? Kaj storimo zanje?

Obstaja pa tudi duhovno. Molitev je za nas več kot samo govorjenje. Verjamejo vanjo, da lahko podpira preganjane kristjane.

Evangelos, pravoslavni duhovnik

Redni obiski z Zahoda pomagajo žrtvam, da vzdržijo, bolj kot govori. Najslabša je ravnodušnost.

Vincent Gelot

Če se vprašamo, kje v življenju človeka bi lahko našli točko, kjer ima videz absolutno resnico in resnica absoluten videz, središče, kjer vse postane eno, tako delovanje kot strast, tako vsakdanje kot nepojmljivo, tako smrt kot življenje, tako svoboda kot nasilje, tako človeško kot božansko, tako mračna zvijačnost sveta kot Božja usmiljenost, tako čaščenje kot resničnost, lahko najdemo samo en odgovor: ta točka je mučeništvo.

Karl Rahner

Graditi mostove med ljudmi

»In kdo je moj bližnji?« (Lk 10,29–37)

Papež v sporočilu ob svetovnem dnevu sredstev družbenega obveščanja 2016 razmišlja o sporočanju, ki ga ves čas povezuje z usmiljenjem. Predvsem tiste, ki nosijo odgovornost v ustanovah, spodbuja, da bi pogumno vodili ljudi k procesom sprave.

Sporočilo je bilo objavljeno 24. januarja 2016, ob prazniku svetega Frančiška Saleskega, zavetnika novinarjev.

Kot Božji otroci smo poklicani, da se sporazumevamo z vsemi, brez izjem. Sporazumevanje ima to moč, da gradi mostove, omogoča srečevanja in vključevanje ter tako plemeniti družbo. Kako lepo je videti ljudi, kako skrbno izbirajo besede in dejanja, da bi prešli nesporazume, pozdravili ranjeni spomin ter zgradili mir in notranjo ubranost. Besede morejo graditi mostove med ljudmi in družinami, med družbenimi skupinami in ljudstvi, bodisi v živo bodisi preko digitalnih medijev. Naj nam torej besede in dejanja pomagajo prekiniti začarane kroge obtoževanj in maščevanj, ki še naprej pustošijo po posameznikih in narodih ter vodijo k izražanju sovraštva. Kristjanova beseda pa pomaga širiti občestvo in se tudi takrat, ko je treba jasno obsoditi slaba dejanja, potru-di, da ne bi raztrgala odnosa.

Elektronska pisma, SMS-i, družbena omrežja in klepeti so popolnoma človeške oblike sporazumevanja. O tem, ali je sporazumevanje pristno ali ne, pa ne odloča tehnologija, temveč človekovo srce in njegova sposobnost, da ustrezno uporablja sredstva, ki so mu na razpolago. Družbena omrežja lahko omogočajo odnose in spodbujajo družbeno dobrobit, vendar lahko kasneje vodijo tudi v polarizacijo in delitev med ljudmi in skupinami. Digitalna tehnologija je prostor, kraj srečanj, kjer smo lahko drug do drugega prijazni ali pa se ranimo, kjer imamo lahko uspešne pogovore ali pa izvajamo moralni linč. Omrežja lahko s pridom izkoristimo, da širimo zdravo in odprto družbo. Sporazumevanje ter prostori in orodja sporočanja so veliko ljudem razširila obzorja. To je

Božji dar in to je tudi velika odgovornost. To moč sporočanja rad razlagam kot bližino. Povezovanje sporazumevanja in usmiljenja je smiselno, kadar izzove bližino, ki poskrbi za bližnjega, ga potolaži, ozdravlja, spremlja in zabava. V razdeljenem, razdrobljenem, polariziranem svetu usmiljeno sporazumevanje prispeva k dobri, svobodni in trdni bližini med Božjimi otroki in brati v človeškosti.

»Komunikacija in usmiljenje: rodovitno srečanje«, sporočilo ob svetovnem dnevu sredstev družbenega obveščanja 2016

Imamo naklonjen ali nenaklonjen odnos do novih sredstev družbenega obveščanja in družbenih omrežij? Kako jih uporabljamo? Ali pazimo na to, kaj prinašamo s seboj, pretehtamo svoje besede? Smo dovolj prosti v tem svetu neprenehnega sporočanja, smo pozorni na ljudi, ki so v naši fizični bližini, ali smo vedno drugje kot tam, kjer smo? Je naše sporazumevanje globoko ali ostaja površno? Namenjamo pozornost tudi tem, ki ne uporabljajo novih sredstev družbenega sporočanja? Koliko časa namenimo družbenim omrežjem? Se ta čas kdaj zajeda v čas, ki bi ga morali nameniti obveznostim ali bližnjim? Kje sem, kadar sem na Facebooku ali na internetu, in koliko je ura? Ali pa sem morda eden tistih, ki zavračajo celo zmerno uporabo novih sredstev za sporočanje in tako tvegajo, da se znajdejo zunaj vsega in se zaprejo vase?

Zmožnost družbene interakcije vsakega posameznika je omejena. Niti najrazvitejša sredstva za sporočanje, kot so družbena omrežja in pametni telefoni, pri tem nič ne spremenijo.

Raziskava z Univerze v Oxfordu

Priča smo slabljenju sporazumevanja med ljudmi, ki postaja le bežen stik.

Jean-Jacques Delfour, Toulouse

Sodobni človek je pogosto samo navidez odprt svetu. Ta odprtost se pretaka po žilah televizije in interneta. V resnici pa je posameznik še vedno zaprt sam vase. Svetu se odpira virtualno, realno pa se zabarikadira doma in pozabi na svojo notranjost in duhovne vrednote.

Jacques de Coulon

Ljubezen se mora izražati bolj v dejanjih kot v besedah.

sveti Ignacij Lojolski

Korupcijo plačujejo revni

»Ko je Ahab slišal, da je Nabot mrtev, je vstal in šel v vinograd Jezreelca Nabota, da ga vzame v last.« (1 Kr 21,1–16)

Z opisom vedenja kralja Ahaba, čigar žena je dala ubiti Nabota, da bi se Ahab lahko polastil njegovega vinograda, papež Frančišek pokaže na korupcijo in ubijanje, ki služita pohlepu. Iz zgodbe zaključimo, da morajo vedno revni plačevati škodo, ki jo je povzročila korupcija. Edini izhod je služenje.

V medijih pogosto zasledimo primere politikov, ki so obogateli kakor s čarovnijo. Pa tudi visokih cerkvenih dostojanstvenikov, ki so postali preveč bogati in ki so zapustili svojo pastirsko dolžnost, da bi se lahko ukvarjali s svojim imetjem. Podkupljivih in izprijenih je dosti v politiki, podjetništvu, Cerkvi. Korupcija je kratko malo greh na dosegu roke tistih, ki imajo v rokah oblast. Vse nas lahko zamika korupcija. Ko imamo avtoriteto, se imamo za Boga.

Kdo v svetu politike in gospodarstva plačuje škodo, ki jo povzroči korupcija? Bolnišnice brez zdravil, bolniki brez oskrbe, otroci brez izobraževanja. To so sodobni Naboti! In kdo plačuje za izprijenost cerkvenega dostojanstvenika? Otroci, ki se ne znajo pokrižati, ne poznajo katekizma, niso vzgojeni. Toda tudi bolni, ki ne prejmejo obiska, zaporniki, ki nimajo duhovnega vodstva. Skorumpiranost plačujejo revni, in to tako stvarno kot duhovno.

Današnja maša je posvečena vsem tistim – preštevilnim – ki plačujejo za izprijenost, ki so pravi mučenci korupcije. Molimo zanje. Naj bo Gospod z njimi, kakor je bil z Nabotom in Štefanom. Naj jim da moč, da še naprej pričujejo.

Homilija 16. junija 2014

Kakšne kompromise sklepamo z zlom, da bi dosegli svoje prikritne cilje? Smo kdaj sosterilci pri izsiljevanju in podobnih dejanjih, najsi bo to s svojim molčanjem ali pa zaradi privilegijev, ki si jih bomo lahko pridobili iz tega naslova? Smo zmožni nesebičnega služenja?

Tisti, ki se želijo razdajati v služenju, ne srečajo veliko tekmovalnosti na svoji poti!

Adolfo Nicolás, nekdanji vrhovni predstojnik jezuitov

Smo izpolnili svojo dolžnost, tudi tam, kjer je očitno ne moremo izpolniti drugače kakor z žgočim občutkom, da smo se resnično odpovedali sami sebi?

Karl Rahner

Pričevati, to pomeni živeti tako, da naše življenje ne bi imelo nobenega smisla, če Bog ne bi obstajal.

kardinal Suhard

Tisti, ki obsoja, gre proti porazu

»Bruna v svojem očesu pa ne opaziš?« (Mt 7,1–5)

Papež Frančišek se opre na Matejev evangelij, da bi nas prepričal, da se ne bi postavljali kakor sodniki svojim bratom, kajti edini sodnik je Jezus, ki nas brani pred Bogom. Tisti, ki sodi, poudarja sveti oče, oponaša princa tega sveta, ki hodi za ljudmi in jih pred Očetom obtožuje. Mi pa moramo biti zagovorniki pred Očetom.

Ta, ki sodi, se moti, saj je zasedel mesto, ki mu ne pritiče. Poleg tega vse pomeša: tako je obseden s primerom, v katerem hoče razsojati, da zaradi te iveri ne more spati! »Pusti vendar, da ti vzamem iver iz očesa,« pa čeprav ima sam bruno v očesu! Potone v namišljeno in konča slabo. Kajti s kakršno mero meri, s takšno se bo merilo njemu. Ta, ki sodi, je zamešal vloge, saj je stopil na mesto Boga in gre zdaj proti porazu.

Jezus pred Očetom nikoli ne obtožuje. Nasprotno, brani! On je prvi odvetnik. Potem nam pošilja še drugega, ki je Duh. On je zagovornik: prihaja pred Očeta, da bi nas branil pred obtožbami. In kdo je obtoževalec? V Svetem pismu je obtoževalec hudič, Satan. Jezus bo sodil, bo: na koncu sveta, toda vse do takrat nas bo branil.

Da bi hodili po Jezusovi poti, moramo biti torej drug drugemu zagovorniki pred Očetom. Vidiš koga, ki dela slabo? Pojdi molit in ga brani pred Očetom. Kajti če ga sodiš, boš tudi ti prišel na vrsto, da se ti bo sodilo. Spomnimo se na to tudi v vsakdanjem življenju, celo kadar nas zgrabi preprosta želja, da bi koga obrekovali, kajti tudi obrekovanje je obsojanje.

Homilija 23. junija 2014

Ali kdaj zagovarjamo tiste, ki so naredili napako ali so ravnali slabo? Ali jih hitro sodimo, obsojamo, ne da bi jim priznali vsaj kakšno olajševalno okoliščino? Se nam res nikoli ne zgodi, da koga obtožujemo, na tihem ali pred drugimi, takoj nato pa se zavemo tudi lastnih podobnih napak? Ali prosimo Boga, da bi odpustil tistim, ki ravnajo slabo?

Zapornike, ki jih obiskujem, ves čas opominjam na to, da so ne glede na to, kako velike so njihove napake, oni še vedno večji od svojih napak. Guy Gilbert

Tudi Jezus sam prosi Očeta, da bi odpustil njegovim rabljem, kakor da si ne bi priznal pravice, da bi jih sodil: samo Oče pozna njihovo krivdo. Simone Pacot

Koliko je vredna sodba neke Van Goghove slike, dokler še ni dokončana? Albert Guigui

Ne iščimo novosti z duhom tega sveta

»Božje kraljestvo ne pride tako, da bi zbujalo pozornost.« (Lk 17,20)

Papež govori o Božjem Duhu, ki se nam pomaga odločati in nam prinaša mir (Mdr 7,22–8,1), nato navede Lukov evangelij (Lk 17,20–25) in nas posvari pred radovednostjo, ki nas potegne v zmedenost in nas oddalji od modrosti. Božanske vrednote ne želijo pritegovati pozornosti: Božje kraljestvo prihaja v modrosti; med nami je, zahvaljujoč Svetemu Duhu, ki nam prinaša tudi mir. Bog preroku Eliju ni govoril v vetru, v viharju; temveč mu je govoril z glasom rahlega šepeta, šepeta modrosti (1 Kr 19,12).

Hoja skozi življenje z Božjim duhom se nam pomaga odločati in presojati po Božjem srcu. Duh miru, ljubezni in bratstva predstavlja svetost. Bog pravi Abrahamu: »Hodi v moji prisotnosti in bodi brezhiben,« in to je mir. Ženska in moški, ki hodita kakor on, sta modra, saj delujeta pod Božjim vodstvom.

Kdaj pa kdaj se nam zgodi, da bi želeli vse vedeti in da bi Božje projekte vzeli v svoje roke. Radovednost nas oddaljuje od Duha modrosti, kar prikazuje tudi trenutek, ko farizeji vprašajo Jezusa: »Kdaj bo prišlo Božje kraljestvo?« Radi bi poznali podrobnosti, male stvari, kako bo to, kako ono. Kako, kako, kako. Radovednost, raztresenost in govorice, to oddaljuje od Boga. In Jezus nam spet reče nekaj zanimivega: radovednost je od tega sveta in vodi v zmedo.

Sveta Terezija Deteta Jezusa je pravila, da je vedno hotela vedeti, kako se kakšna zgodba konča, kadar se je pogovarjala s kakšno sestro, toda čutila je, da to ni bilo v Božjem duhu, saj je bila to samo raztresenost, radovednost. Božje kraljestvo je med nami, zato ne iščimo čudnih stvari iz same radovednosti, ki je od tega sveta. Prepustimo se Duhu, da nas nosi naprej, s tisto modrostjo, ki se razkriva v rahlem šepetu. Takšen je Duh Božjega kraljestva, o katerem govori Jezus.

Homilija 14. novembra 2013

Ali v življenju najdem trenutke miru, tišine, da lahko poslušam božji šepet v sebi? Hlastam za bleščočimi dogodki ali sem pozoren na majhna znamenja božje prisotnosti? Skrbim za lastno rast v modrosti, umetnost življenja, kakovost bivanja? Hodim v božji prisotnosti? Me bolj zanima, kako se stvari dogodijo, ali bolj njihov globlji pomen?

Jezus pravi: »Moje kraljestvo ni od tega sveta, toda ta svet je v mojem kraljestvu.«

Hans Urs von Balthasar

Pri tem gre za Kraljestvo, ki je zelo konkretno in obenem zelo abstraktno: tukajšnji svet bo predrugačen po zaslugi Božje besede. Po videzu bo ostal nespremenjen, vendar bo od znotraj poživiljen, prepojen z ljubeznijo. Vsak posameznik bo spremenil samega sebe. Da bi Kraljestvo lahko prišlo, si morajo ljudje želeti njegovega prihoda.

Eric-Emmanuel Schmitt

Jezusa ne moremo spoznati v prvem razredu

»Kdo pa je ta, o katerem slišim take reči?« (Lk 9, 7–9)

»Kdo pa je ta človek?« Iz današnjega evangelija papež Frančišek izpostavi vprašanje, ki si ga postavijo vsi, ki se srečajo z Jezusom. Iz radovednosti ali iz strahu? Nekateri se tega moškega res začnejo bati, saj jih lahko privede v političen konflikt z Rimljani. Toda res, kdo je ta, da privlači toliko težav?

Ne moremo poznati Jezusa in ostati povsem brez težav. Lahko bi rekel celo: »Če se želiš srečevati s težavami, pojdi po poti, ki te vodi k Jezusu. In tako ne boš imel samo ene, temveč cel kup težav!« Jezusa ne moremo srečati v prvem razredu, v miru, niti v knjižnici, temveč v vsakdanjosti.

Seveda moramo Jezusa spoznavati preko katekizma. Toda ni dovolj, da ga poznamo razumsko; to je le ena od stopenj. Jezusa je treba spoznavati v dialogu, v pogovoru z njim, v molitvi, na kolenih. Če ne moliš, če se ne pogovarjaš z Jezusom, ga ne poznaš. Pa ne gre le za to, da ga imaš v srcu, da ga moliš ali se z njim pogovarjaš: to pomaga, vendar ni dovolj. Obstaja še tretja pot, po kateri ga je treba spoznavati: tako da mu sledimo, da hodimo z njim.

Ne moremo poznati Jezusa, ne da bi se mu priključili, ne da bi svoje življenje zastavili zanj. Prebiraj, kar ti Cerkev govori o njem, pogovarjaj se z njim v molitvi in hodi po poti z njim, pa boš vedel, kdo je ta človek. Takšna je pot. Naj si jo vsak izbira sam!

Homilija 26. septembra 2013

Je moja duhovna pot usmerjena h Kristusu? Vstopam v dialog z njim? Je zame junak iz preteklosti, zgodovinska uganka ali živa oseba? Katera lastnost se mi zanj zdi najbolj značilna? Bi lahko rekel, da mi je prijatelj? Imam občutek, da ga vsaj malo poznam? Hoditi za njim, kaj to pomeni meni?

Jezus Kristus mi je bil v otroštvu in v mladosti, je še zdaj in vedno bo, svetel družabnik v mojem družinskem in poklicnem življenju.

Louis de Funès

Pripravljanje, razločevanje, manjšanje: poklicanost kristjana

Na praznik svetega Janeza Krstnika je papež opozoril na tri dimenzije Janezove poklicanosti: pripravljanje, razločevanje in manjšanje. Pripravljal je srca ljudi na srečanje z Gospodom in se na koncu v temačnosti samice, v temačnosti svojega srca odpovedal samemu sebi. Na tak način bi moral vsak kristjan čutiti svojo poklicanost.

Janez je lahko videl, kdo je Gospod, in je z gotovostjo razglašal: »To je on. To je Jagnje Božje, ta, ki odjeme grehe sveta.« In učenci so sledili. V najtežjem obdobju se je Janez znašel, ko je bil v zaporu, saj je bil obenem tudi v dvomu: »Je to res ta človek? Sem se morda zmotil? Ko pa Mesija deluje na tako nenavaden način ...« Zato je rekel svojim učencem, naj ga poiščejo in vprašajo: »Si to res Ti ali moramo počakati drugega?«

Troje poklicanosti v enem človeku: da pripravlja, razločuje, pusti rasti Gospodu ter da sprejme, da se manjša. Kakšen vzor za kristjana: ne oznanja sama sebe, temveč pripravlja pot Gospodu. Kristjan mora razločevati med resnico in tem, kar se zdi resnica. In kristjan se mora znati tudi ponižati, da bi povečeval Gospoda v srcih in dušah drugih ljudi.

Homilija 24. junija 2014

Zasedati prvo mesto, biti pred nekom, to je še kako človeško. Se tudi mi vedemo tako? Je naša postava v službi nas samih ali je v službi Kristusovega kraljestva? Živimo svoje krščansko življenje kakor poslanstvo? Smo tako navezani na sedanji trenutek, da bi zaradi tega lahko pozabili pripravljati prihod novega sveta, ki le še čaka, da bi se pojavil?

Se mar ne zavedate svojega razočaranja, kadar svet ne ploska vaši ponižnosti?

Hans Urs von Balthasar

*Ljubiti Boga, ljubiti drugega, ljubiti sebe in to vse troje hkrati, kaj ni prav ta
združenost to, čemur evangeliji pravijo »Kraljestvo«?*

Gabriel Ringlet

Treba je živeti svojo vero brez sramežljivosti in sramu

»Spominjam se namreč iskrene vere, ki je v tebi.« (2 Tim 1,1-8)

Izhajajoč iz prvega berila liturgije tega dneva se je papež Frančišek dotaknil vprašanja, kako se prenaša vera, česar pa ne smemo zamešati s študijem vere. V tem procesu imajo matere in babice poglobljeno vlogo, mi pa moramo ta dar varovati in ga vedno znova poživljati.

Ampak kako to, da predvsem ženske posredujejo vero? Zato ker je ta, ki nam je prinesla Jezusa, tudi ženska. To je pot, ki jo je izbral Jezus: hotel je mater, zato se dar vere prenaša preko žensk.

Vsak dan moramo skrbeti za to, da poživimo Božji dar, sicer vera ošibi in nazadnje ostane samo del kulture, védenja. Vprašanje, ki si ga moramo postaviti vsak dan, je: kako živiš svojo vero?

Duh sramežljivosti se zoperstavlja veri in ji ne dovoli, da bi rasla. Občutek sramu uteleša ta greh: »Imam vero, a jo malo skrivam ...« To je mlačna vera. Bojimo se, da bi jo živeli globoko. Toda vera je duh moči, usmiljenja in pozornosti.

Homilija 26. januarja 2015

Kako živimo svojo vero? Se je sramujemo, smo nanjo ponosni, je vir miru in radosti? Sem preveč diskreten ali morda preveč vsiljiv? Iz česa je moja vera, v čem je njeno bistvo, srž? Na čem je grajena? Jo želim komu posredovati? Komu?

Dovolj svetlobe je, ki upravičuje tega, ki verjame, in dovolj teme, da nihče ni k temu prisiljen.

Blaise Pascal

Stvari, v katere verjamem, ni veliko. To so najprej in predvsem vrednote sveta; potem pa še nujnost kakšnega Kristusa, ki bi temu svetu dal povezanost, srce in obraz.

Pierre Teilhard de Chardin

Nekega dne, stara sem bila enajst let, sem doživela bleščeč, zaslepljujoč trenutek, kakor nekakšno iskro. V trenutku sem razumela, da Kristus živi, da je tu in da nas ljubi. To je bila zelo močna izkušnja ljubezni, s katero je še danes zaznamovano moje življenje.

Danielle Florigny

Vrata srca pustiti odprta

»Nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.« (Mr 2,13–17)

Z zakramentom sprave je vstop skozi sveta vrata najznačilnejši simbolični prehod v jubilejnem letu. Sveta vrata so v baziliki svetega Petra v Vatikanu ter v velikih rimskih bazilikah (sv. Janeza v Lateranu, Marije Snežne in sv. Pavla zunaj obzidja). Toda tudi vsepovsod po svetu, kar je novost s tem svetim letom.

Zveličanja se ne da kupiti. Zato tudi ne plačujemo prehoda skozi sveta vrata. Sveta vrata so zastonj, prav tako kot je tudi Jezus brezplačen. To, da gremo skozi sveta vrata, je znamenje našega zaupanja v Gospoda Jezusa, ki ni prišel, da bi nas sodil, temveč odrešil. To je znamenje resničnega spreobrnjenja. In ko stopimo skozi ta vrata, se spomnimo, da moramo pustiti odprta tudi vrata svojega srca. Kakšen učinek bi pravzaprav imelo sveto leto, če vrat svojih src ne bi odprli Kristusu, ki nas vabi, da pristopimo k drugim in jim prinesemo ljubezen. Sveta vrata ostajajo odprta, saj so znamenje, da nas Bog sprejema, in tako morajo tudi vrata naših src ostati vedno odprta, da ne bi izključili nikogar.

Da bi prejeli zakrament sprave z Bogom, moramo vsekakor imeti neposredno izkušnjo njegovega usmiljenja. Toda kako bi lahko prosili Boga, naj nam odpusti, če mi sami nismo pripravljeni odpuščati? Res je sicer, da odpuščanje ni nekaj lahkega, saj ga ne moremo doseči samo s svojimi močmi. Če pa se pripravimo na to, da sprejmemo Božje usmiljenje, bomo zmogli odpustiti.

Splošna avdienca na Trgu svetega Petra 16. decembra 2015

Je izkušnja zakramenta sprave del mojega duhovnega življenja? Ali kdaj čutim potrebo po tem, da bi Boga prosil odpuščanja?

Kdo od nas se še nikoli ni spotaknil ob katerega izmed številnih kamnov na poteh človeštva? Cerkev temu pravi greh. Kdo po padcu ni čutil potrebe po tem, da bi ga nekdo poslušal, mu odpustil, mu pomagal vstati?

v katedrali v Metz

To, kar imam poleg občutka za obredje rada pri katoliški religiji, je spoved. Zdi se mi, da če obstaja posebna duša katolištva, morda obstaja prav tu, v spovednici, tem temačnem in prašnem prostoru, ki sprejema najrazličnejša šepetanja in skrivnosti.

Christine Cayol

Vsako človeško bitje si želi ljubiti in biti ljubljeno. Zato ni nesmiselno, da nas evangelij opozarja na to, da se ne zapremo v osamljenost. To, da nas nekdo posluša, podira vse zapreke, ki jih gradijo srčne rane iz bližnje ali oddaljene preteklosti. To, da nas nekdo posluša, je začetek ozdravljenja duše. In tedaj zavejejo sape zaupanja ... In se začnejo odpirati vrata prostosti.

brat Roger Schutz

Kako naj kdaj pridobimo gotovost, da nas tudi Bog ne obsoja, če pa nikoli nismo slišali iz ust človeka – človeka, ki ga preveva Kristusov duh, tudi če za to ne ve – »ne obsojam te«?

-Lytta Basset

Kdor nima možnosti, da bi spregovoril o svoji krivdi, ga bo od znotraj neprestano grizel strah, da bo kdo izvedel za to. Ko o svoji krivdi lahko spregovorim, se osvobodim te tesnobe.

Anselm Grün

Duhovnik s polaganjem rok fizično prenese odpuščanje in tako lahko spokorjeni z vsemi čutili občuti, da ga Bog ljubi brezpogojno.

Anselm Grün

Božje odpuščanje gre do samega pozabljenja odpuščanja.

François Varillon

Odprimo svoje srce Bogu in se zoperstavimo diktaturi enoumja

»Kdor se drži moje besede, vekomaj ne bo videl smrti.« (Jn 8,51–59)

Po mnenju papeža Frančiška ta stran v Evangeliju po Janezu ponazarja nevarnost, da bi ločevali zapovedi od Božjega srca. Kajti zapovedi niso mrzel zakon, temveč nakazujejo, kako lahko ostanemo na poti, ki nas vodi k Jezusu. Kadar je srce zaprto, je zaprt tudi duh in v njem ni več prostora za Boga. Zaprite vrata Božji oblubi in prišla bo diktatura enoumja ter ogrozila svobodo narodov. Odzovimo se s ponižnostjo in molimo, da bi nam Gospod dal svobodo odprtega srca.

Obstaja mišljenje, ki je zaprto, ni odprto za dialog, za možnost česa drugega, za možnost, da bi nam spregovoril Bog, da bi nam povedal, kakšna je njegova pot, kakor je govoril prerokom. To, da ne poslušamo prerokov ali Jezusa, to je več kot trmoglavost; to je čaščenje svoje lastne misli. »Jaz to vidim tako, to pač mora biti tako in pika.« Ti ljudje hočejo vsiliti tak način razmišljanja Božjemu ljudstvu. Zato jim Jezus očita: »Vežejo težka in neznosna bremena in jih nalogajo ljudem na rame, sami pa jih še s prstom nočejo premakniti.« (Mt 23, 4)

Ti ljudje so ubili preroke in zapirajo vrata pred Božjo oblubo. In kadar se pojavi enoumje, pridejo z njim same nesreče! Videli smo v teku prejšnjega stoletja, ko je bilo pobitih toliko ljudi, in to zato, ker so se diktatorji imeli za gospodarje in so prepovedovali, da bi ljudje razmišljali drugače.

Danes se enoumje nadaljuje, le pod drugačnimi podobami: »Če želiš pomoč, finančno ali kakšno drugo, moraš razmišljati tako in tako in voliti za ta zakon, pa za onega, pa spet in znova ...« Tako se kamenja svoboda ljudstev, ljudi in vesti. Tako se kvari odnos med Bogom in ljudmi. In Jezus je znova križan.

Homilija 10. aprila 2014

Ali je res Bog tisti, ki usmerja naše bivanje, ki nam krči življenjsko pot? Smo jetniki kakšnih vnaprejšnjih sodb? Ohranjamo kritično distanco do dogajanja? Se naše dojemanje svobode upira vsakemu pravilu, vsakršni zapovedi?

Zakon je zaščita človeštva. Zakon, to so določbe, ki varujejo človeško integriteto.

Gérard Leclerc

Spoznavanje v službi verske tolerance

V zadnjih tednih sem imel že večkrat priložnost poudariti, da Cerkev obsoja vsako obliko antisemitizma. Tam, kjer je manjšina preganjana in odrinjena na rob družbe zaradi verskih prepričanj ali etnične pripadnosti, je v nevarnosti dobro celotne družbe in mi vsi se moramo čutiti poklicane. S posebno bolečino se spominjam trpljenja, odrinjenosti in dejanskega preganjanja, katerih žrtve so številni verniki v najrazličnejših državah po celem svetu. Združimo moči in podprimo kulturo medsebojnega spoznavanja, spoštovanja, razumevanja in odpuščanja.

Izpostavil bi, da je pri gradnji takšne kulture pomembno predvsem izobraževanje: izobraževanje, ki ni zgolj prenašanje znanja, temveč pričevanje o doživetem, ki pa predpostavlja vzpostavitev globoke življenjske zveze, »zaveze« z mladimi generacijami, ki je vedno odprta za resnico. Pomembno je, da jim znamo prenašati znanje o zgodovini krščansko-judovskega dialoga, o težavah na tej poti ter o napredku v zadnjih desetletjih, predvsem pa jim moramo posredovati strast za srečevanje in spoznavanje z drugim. In družba in njeni najšibkejši člani bodo pridobili največ, kadar je angažiranost obojestranska. Zato vas spodbujam, da še naprej posredujete mladim vrednoto skupnega truda, da bi podrli zidove in postavili mostove med kulturama in verskimi tradicijami. Pogumno pojdemo naprej z upanjem in zaupanjem. Shalom!

Delegaciji iz Centra Simona Wiesenthala 24. oktobra 2013

Me zanimajo kulture in religije, ki jih srečujem? Jih želim spoznati? Sem pripravljen na dialog? Sem izpraznil svojo identiteto, da bi lahko vstopil v resnično izmenjavo, v spoštovanju tako drugega kot svoje lastne tradicije? Se mar zame svet ne deli na tiste, ki mislijo tako kot jaz, in na druge, ki jih ne poznam in nočem poznati?

Svet potrebuje resničen dialog, kajti nasprotje dialoga sta tako laž kot molk, in zato je dialog mogoč samo med ljudmi, ki ostajajo to, kar so, in govorijo po resnici.

Albert Camus

To, kar rani jude, rani danes tudi kristjane.

kardinal Vingt-Trois

Ljubosumje in zavist sta hudičevo orodje

»Od tega dne dalje je Savel Davida gledal postrani.« (1 Sam 18,6–9)

Izhajajoč iz današnjega prvega berila papež nakaže na to, kako se krščanske skupnosti začnejo razkrajati zaradi zavisti, ljubosumja in nenaklonjenih govoric. Samuelova knjiga namreč pripoveduje o zmagi Izraela nad Filistejci in o zavisti kralja Savla, ko sliši, kako množice slavijo Davida, ki je pobil deset tisoč mož, kralj pa jih je le tisoč. Kralj se zboji, da mu bo poleg slave prevzel tudi kraljestvo, in ko se praznovanje zmage malo pomiri, začuti, kako v njem rasteta zavist in ljubosumje do te mere, da se odloči ubiti Davida, ki mu je postal tako nadležen. V srcih takih ljudi, zaključí papež, izbruhneta dve stvari: grenkoba in klevetanje, ki privedeta do deljenja in razkranja skupnosti. Ljubosumje in zavist, ponavlja papež, »sta hudičevo orožje«.

Ljubosumje žene v uboj, tako kot zavist. Skozi ta vrata je hudič stopil na svet. Tako pravi tudi Sveto pismo. Ljubosumje in zavist odpirata vrata vsakršnim slabim stvarem. Zaradi njiju trpi tudi krščanska skupnost in kadar se pojavita pri katerem od članov, se skupnost začne deliti. To je strup, ki ga najdemo že na prvih straneh Svetega pisma pri Kajnu.

Ljubosumnež in zavistnež v sebi nosi grenkobo: ne zmore peti, pohvaliti, ne ve, kaj je radost, in vedno opazuje druge: »On ima to in to, jaz pa ne.« Ta grenkoba se razširi preko celotne skupnosti in ti ljudje so sejanci grenkobe. Vendar pa se ljubosumje in zavist porajata tudi na drug način, iz govoric in klevetanja. Na ta način se ponižuje nekoga, ki je česa deležen, pa tega ne prenesemo in mu zavidamo.

To so hudičeva orožja, ki uničujejo skupnost. Molimo, da zrnje ljubosumja ne bi bilo zasejano tudi med nami, da se zavist ne bi prikradla v naša srca in

da bi šli lahko naprej in radostno hvalili Gospoda. To je velika milost, da ne zapademo v žalost, očitanje, ljubosumje in zavist.

Homilija 23. januarja 2014

Ali žalost, očitanje, ljubosumje in zavist začnejo kdaj zastrupljati moje življenje? Ali kdaj grozijo tudi enotnosti moje skupnosti v Cerkvi (župnija, skupina, samostan, gibanje ...)? Kateri vzvodi učinkujejo na moje delovanje? Kaj menim o uspehu drugih, o plodnosti njihovih prizadevanj? Me preganja duh neprestanega primerjanja z drugimi?

Medtem ko čakam, da bi našel boljšo Cerkev, bom zadovoljen s to. In Cerkev bo morala biti zadovoljna z menoj in počakati, da postanem boljši.

Erazem

Kjer ni upanja, ne more biti svobode

»Namreč Kristus je v vas, upanje slave.« (Kol 1,27)

Iz pisma svetega Pavla Kološanom papež vzame vzклик »Kristus je v vas, upanje slave« (1,27), ki ga ponazori z ozdravljenjem omrtvičene roke nekega moškega na sobotni dan, kar je pri pismoukih in farizejih zbudilo ogorčenje.

Upanje ni zgolj optimizem, temveč je nekaj drugega, podarjenega, je dar Svetega Duha, zato sveti Pavel pravi, da nas On nikoli ne razočara. Upanje ima ime, in to je Jezus. Ni dovolj, da rečemo, da zaupamo v življenje ali v Boga, temveč: »Upam v Jezusa Kristusa, živo osebo, ki je prisoten v Besedi in ki živi v evharistiji.« Tega ne moremo zamešati z dobro voljo ali optimizmom ...

Naj nam Gospod, ki je upanje slave, ki je središče in celota, pomaga na tej poti: brezmejno zaupati in predajati upanje. Takšno zaupanje je imela Devica Marija v svojem srcu v najhujši noči, od velikega petka do prvega nedeljskega svitanja. In prav to zaupanje je vse obnovilo. Naj nam Gospod nakloni to milost.

Homilija 9. septembra 2013

Nam je dovolj zgolj lahкотen optimizem ali smo moški in ženske, ki aktivno sodelujejo v svetu, da bi bil ta bolj usklajen z našimi vrednotami? Ali je v pogovorih čutiti nostalgičen pesimizem ali vedno znova najdemo razloge za zaupanje? Naše upanje korenini na veri v Jezusa? Je Kristus za nas obličje upanja?

Upanje ima zgolj težo naših vlaganj.

Michel Teheux

Kristjanovo znamenje je radost, celo v bolečini

»To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno.« (Jn 15,9–11)

Preko današnjega evangelija papež Frančišek nakaže, kako Jezus prinaša novo doumevanje ljubezni, preden odide v nebo: »Ostanite v moji ljubezni!« S tem nas vabi, da branimo zapovedi in jih izpolnjujemo povsem naravno, brez zunanjih prisil. V odlomku je treba izpostaviti še eno izhodišče, in sicer radost. To je znamenje, pečat kristjana: brez nje kristjan pač ni kristjan. Kdo pa sploh prinaša to radost, ki varuje mir in ljubezen? Sveti Duh, ta, ki ga v molitvah pogosto pozabljamo, in papež nas vabi, da ga branimo: uči nas ljubiti, nas napolnjuje z radostjo in nam daje mir.

Krščanska poklicanost je ostati v Božji ljubezni. Da, to je krščanska poklicanost: živeti v Božji ljubezni, se pravi jo dihati, živeti od tega kisika, živeti od tega zraka. In kakšna sploh je njegova ljubezen? »Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil.« To je ljubezen, ki prihaja od Očeta. Odnos v ljubezni med Jezusom in Očetom je tudi odnos v ljubezni med njim in nami. Od nas pa zahteva, da ostanemo v tej ljubezni, ki prihaja od Očeta.

Radost je kristjanovo znamenje. Kristjan brez radosti, to ni kristjan ali pa je morda bolan. To je krščansko zdravje. Nekoč sem dejal, da so kristjani z dolgimi in kislimi obrazi kakor vložene paprike. Če je obraz takšen, je takšna tudi duša, in to ni lepo! To niso kristjani. Radost je kakor pečat kristjanov, celo v trpljenju, celo v preizkušnjah in preigananju.

Veliki pozabljenec v naših življenjih ... Ne, saj vas ne izprašujem, toda koliko izmed vas še moli k Svetemu Duhu? Ne dvigujte rok ... Veliki pozabljenec! On, ki je dar, ki nam daje mir, nas uči ljubiti in nas napolnjuje z radostjo. V molitvi ga prosimo: »Varuj to, kar si nam dal!« Naj varuje v nas Svetega Duha.

Kaj so viri naše radosti? Mar ne zamešamo pogosto radosti in užitka, radosti in udobja, radosti in trošenja? Ali kdaj molimo k Svetemu Duhu? Se zavzamemo kdaj za to tiho a močno radost, ki prebiva v nas, kadar živimo tako, kakor Bog od nas pričakuje?

Radost nikoli ne zanika žalosti, temveč jo spremeni v plodna tla, kjer klije še več radosti.

Henri Enouren

Če je žalost zavedanje neke odsotnosti, je radost zavedanje neke prisotnosti.

Eric-Emmanuel Schmitt

Naš čas ne okuša radosti. Rajši ima omotičnost in razvedrilo, kar nas iztrga iz rok dolgočasja ali bolečine.

Eric-Emmanuel Schmitt

Največja dediščina je naše pričevanje

»Potem je David legel k svojim očetom.« (1 Kr 2,1–4.10–12)

Papež Frančišek izpostavi tri pomembne stvari iz prvega berila današnje maše: David umre, obkrožen s svojim ljudstvom, razglasi se za grešnika, toda nikoli se ni oddaljil od Božjega ljudstva; umre v upanju in z zavestjo, da bomo na drugi strani sprejeti. To predstavlja, pravi papež, zadnjo veliko bitko z demonom, ki nas hoče vse do konca prepričati, da ne bo nič drugega kot praznina. Naša najdragocenejša zapuščina ni snovna, marveč je naše krščansko pričevanje.

Grešnik, ne pa izdajalec! Vse do konca ostati sredi Božjega ljudstva in biti deležen milosti, da umreš v naročju Cerkve. Vedno v Cerkvi! Ona je naša mati in nas očičuje. Mala Terezija Deteta Jezusa je dejala, da njena duša ni poznala miru, ko se je bližal konec in je razmišljala o prihodnosti: slišala je glas, ki ji je govoril: »Ne bodi trapasta, to, kar te čaka, je noč.« To je bil glas hudiča, ki ni želel, da bi se zaupala Bogu.

To, da se prepustimo Bogu, je odločitev, ki jo moramo sprejeti čim prej, že zdaj, tako za male stvari v življenju kakor za velike težave. Rasti moramo v upanju in v upanju umreti ter obenem vedno zaupati v Gospoda. To je naša zapuščina: naše krščansko pričevanje, ki ga pustimo drugim. In nekateri za seboj pustijo zelo veliko pričevanje: samo pomislimo na svetnike, ki so živeli po evangeliju z notranjo močjo in od katerih smo v zapuščino dobili pot in način življenja.

Na troje stvari pomislim, kadar berem odlomek o Davidovi smrti: prošnja za milost, da bi umrli doma, v Cerkvi, prošnja za milost, da bi umrli v zaupanju, ter prošnja za milost, da bi za seboj pustili lepo dediščino, ki bi rasla na našem krščanskem življenju. Naj nam sveti David vsem nakloni teh troje milosti.

Homilija 6. februarja 2014

Smo pozorni na to, da spremljamo umirajoče vse do konca njihove zemeljske poti? Ali v nas živi strah pred smrtjo ali upanje v življenje v polnosti? Kaj želimo zapustiti tem, ki bodo prišli za nami?

Smrt ni nič drugega kot prehod v drugo dimenzijo življenja. In to, kako živimo in kako umremo, vpliva na novo življenje. To je vse upanje kristjanov.

Frédéric Lenoir

Priznajmo svojo šibkost

»Vaš Oče ve, česa potrebujete.« (Mt 6,7–15)

Kako moliti in kaj prositi Očeta? Gospod dobro pozna naše šibkosti. Naša molitev se mora zato začeti s priznanjem napak, z zavedanjem, da brez njega ne moremo nič, in prošnjo za odpuščanje. To je edini način, da je naše srce v miru z vsemi.

Tisti, ki misli, da je močen, in zatrjuje, da se lahko reši sam, je vsaj naiven in je na koncu poražen zaradi svojih šibkosti. Če pa prosimo Gospoda za pomoč, je to zato, ker v »svoji šibkosti ne moremo nič brez tvoje pomoči,« kakor pravi tudi naša molitev. In tisti, ki stoji sam, naj pazi, da ne pade, saj je šibek.

Ker vemo, da je On dober in da pozna vse naše potrebe, začnimo s to besedo: »Oče,« ki je res zelo človeška, nam daje življenje, a jo v molitvi lahko izrečemo samo z močjo Svetega Duha.

Toda Očeta lahko molimo in kličemo samo, če je naše srce v miru z vsemi: »Odpusti, kot ti bo odpustil On.« In šele tako šibkost postane moč v molitvi, z Božjo pomočjo, saj je odpuščanje velika moč. Ta moč je milost, ki jo moramo prejeti od Boga, saj smo šibki.

Homilija 18. junija 2015

Sem dovolj ponižen, da drugim priznam svoje šibkosti, se zavedam, da šibkost pomeni priložnost za močnejšo povezanost? Kako je sestavljena moja molitev? Iz mehansko ponavljajočih se obrazcev ali iz resničnega odnosa z Bogom?

Krhkost je vir srečanj.

Jean Vanier

Iz krhkosti privre svetloba. Iz krhkosti privre lepota. Iz krhkosti privre klic, krik po odnosu. In zgolj z odgovorom na ta klic krhkosti in vzpostavitvijo pristnega odnosa lahko privreta svetloba in lepota, da ju prepoznamo in občudujemo.

Jean Vanier

Ne smemo hvaliti krhkosti same, temveč tisto, kar ona dovoli, omogoča in razkriva.

Elena Lasida

Ljubljen boš takrat, ko boš lahko pokazal svojo šibkost, ne da bi drugi to izkoristil za dokazovanje svoje moči.

-Cesare Pavese

Treba je sprejeti svoje šibkosti, vendar do njih ne smemo biti popustljivi.

Robert Hossein

Da bi lahko molili, moramo imeti srce ubogega. Bolj ko smo sami sebi zadostni, bolj je molitev nemogoča in brez pomena. Manjši ko smo, bolj ko se zavedamo revščine, lažje molitev privre na dan.

Guy Gilbert

Zavračanje odvisnosti od drugega je napuh. Je umik v obupano željo, da bi bili sami sebi dovolj, da bi našli moč zgolj sami v sebi.

Louis Evely

Božja previdnost prihaja preko našega služenja drugim

Pred trgov svetega Petra, prekritem z dežniki, po katerih so tolkle kaplje dežja, je papež Frančišek govoril o Božji previdnosti. Pri tej besedi imamo občutek, kot da bi pripadala neki zdaj že daljni dobi, neki starodavni govorici. Toda če se zaupamo previdnosti in skupaj iščemo Božje kraljestvo, je za vse dovolj, da lahko živimo človeka vredno življenje.

Prerok Izaija predstavi previdnost kot materinsko ljubezen, ki je polna nežnosti do sina iz svojega telesa (Iz 49,15). Prav tako nas tudi Bog ne pozabi, saj nas ljubi. Isto povabilo k zaupanju v Boga najdemo v Matejevem evangeliju: »Poglejte ptice neba! Ne sejejo in ne žanjejo niti ne spravljajo v žitnice, in vendar jih vaš nebeški Oče hrani. In za obleko, kaj skrbite? Poučite se od lilij na polju, kako rastejo. Ne trudijo se in ne predejo, toda povem vam: še Salomon v svojem veličastvu ni bil oblečen kakor ena izmed njih.« (Mt 6,26.28–29)

Ko pomislimo na toliko ljudi, ki živijo v negotovih razmerah ali v bedi, nas te besede opominjajo, da ne moremo služiti dvema gospodarjema: Bogu in bogastvu. Če damo Bogu prvo mesto, mesto, ki mu pripada, potem nas njegova ljubezen vodi k temu, da delimo svoje bogastvo in ga dajemo na razpolago solidarnostnim projektom in razvoju. Na ta način Božja previdnost prihaja preko našega služenja drugim. Če pa kdo kopiči samo zase, kaj se bo zgodilo z njim, ko ga bo Bog poklical? Svojega bogastva ne bo mogel odnesti s seboj, saj vsi vemo, da v mrtvaškem prtu ni žepov.

Pot, po kateri nas usmerja Jezus, se lahko zdi kaj malo realistična ob prevladujoči miselnosti in težavah ekonomske krize, toda če dobro pomislimo, nas opozarja na pravično lestvico vrednot: »Ali ni življenje več kot jed in telo več kot obleka?« (Mt 6,25). Da nihče ne bi ostal brez kruha, vode, oblačil, strehe

nad glavo, dela, zdravja, si moramo samo priznati, da smo mi vsi otroci Očeta, ki je v nebesih, in torej bratje, se pravi, da se moramo tako tudi obnašati drug do drugega.

Ob Angelovem češčenju 2. marca 2014

Koliko skrbimo za bratstvo in enakopravnost med ljudmi? Morda dojemamo Boga kot nekoga, ki nas odvezuje od naših obveznosti? Je delitev z drugimi konkretna resničnost našega vsakdana? Smo se pripravljene odreči preobilici (in kdaj celo temu, kar potrebujemo), da bi drugi lahko zgolj živeli človeka vredno življenje?

Osvobodi se svoje nore navezanosti na toliko stvari, ki za srečo sploh niso potrebne.

sestra Emmanuelle

Deliti, to pomeni vrniti drugim tisto, kar jim je Bog namenil in je bilo nam zgolj zaupano.

Pavel VI.

Skušnjavec potrošnje ustvarja namišljene potrebe za nas, življenjske potrebe drugih pa zanika.

kardinal Martino

Vsako oblačilo, ki nam v omarah dela napoto, je ukradeno revnemu.

sveti Ambrož (9. st.)

Dobro ne čepi doma

»Ob teh besedah so se pogani razveselili in poveličevali Gospodovo besedo ... In Gospodova beseda se je širila po vsej deželi. Učenci pa so bili polni veselja in Svetega Duha.« (Apd 13,44–52)

Poglejmo Jezusa, ki nas pošilja, da bi radostno oznanjali svetu njegovo ime.

Ker so bila njihova srca zakrknjena in se niso odpirali novosti Svetega Duha, so [Judje, op. ur.] preprosto verjeli, da je bilo vse že izrečeno, da je bilo vse tako, kot so mislili, da bi moralo biti. Zato so se imeli za branilce vere in so začeli apostole obrekovati, jih klevetati ... Zato so se odpravili k pobožnim in uglednim ženam, ki so imele v rokah tudi oblast, in so jih nahujskali, da bi tudi same spodbudile svoje može, da bi delovali zoper apostole. To je vedenje skupine, takšno je vedenje vseh zaprtih skupin v zgodovini.

Svobodna skupnost pa je šla po zaslugi svobode Boga in Svetega Duha naprej, šla je naprej celo med preganjanjem. In Gospodova beseda se je razširila po vsej deželi. To, da gre naprej, da se razširja, je namreč lastno Gospodovi skupnosti, kajti to je značilnost dobrega: vedno se razširja! Dobro ne čepi doma in se ne zapira samo vase. To je tudi kriterij Cerkve za naše izpraševanje vesti: kakšne so naše različne skupnosti? So odprte do Svetega Duha, ki nas nosi naprej, da razširjamo Božjo besedo, ali so zaprte, določene z natančnimi predpisi, ki bremenijo ramena vernikov, kakor je Gospod očital farizejem?

Pomislimo danes na Cerkev, na tisto lepo Cerkev, ki gre naprej; pomislimo na vse naše brate, ki trpijo za svobodo Duha in prenašajo preganjanje po najrazličnejših koncih sveta. Toda ti bratje so v svojem trpljenju napolnjeni z radostjo Svetega Duha.

Homilija 27. aprila 2013

Kako gledamo na Cerkev in njen razvoj? Kako živimo napetosti in nesoglasja v Cerkvi? Kako se vključujemo v to dinamiko prenove, ki jo spodbuja papež Frančišek?

Duh ni v Cerkvi kakor v ogradi, temveč kakor na vzletni stezi.

Joseph Moingt

Napredovati skupaj – brez obsojanja, če ljubezni kdaj spodleti

»Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne ločuje!« (Mr 10,1-12)

Za razmišljanje o poroki papež Frančišek izhaja iz Markovega evangelija. Pri čemer ne govori samo o tem, kaj združuje moškega in žensko, temveč tudi o zvezi med Kristusom in Cerkvijo, njegovo nevesto. To je prispodoba, ki jo je Gospod izbral, da bi z njo ponazoril ljubezen do svojega ljudstva. Sveti oče se je dotaknil tudi poraza v zakonu, situacij, kjer se moramo izkazati in take osebe podpirati, jih spremljati v njihovi bolečini in jih ne smemo obsojati. Predvsem moramo biti pozorni na to, da ne bi spodletelo najvišji zakonski Ljubezni: ljubezni Kristusa do Cerkve, do nas vseh.

Pri kazuistiki, razlaganju splošnih moralnih načel ob konkretnih primerih, je vedno nastavljena past tako za nas kot za Boga! »Je to dovoljeno? Lahko svojo ženo odslovimo?« Jezus je v odgovor razložil, zakaj je Mojzes vzpostavil ta zakon, vendar nadaljuje: vstopi v srž problema in vse do dni stvarjenja. »Na začetku stvarjenja pa ju je Bog ustvaril kot moža in ženo. Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta oba eno meso. Tako nista več dva, ampak eno meso.«

Gospod je izbral to ljubezen iz časov stvarjenja, da bi razložil, kakšno ljubezen čuti do svojega ljudstva. Kasneje, ko Pavel razlaga Kristusovo skrivnost, prav tako uporabi podobo neveste, kajti Kristus je sklenil zakon s Cerkvijo, svojim ljudstvom – tako kot je Oče sklenil zakon z Izraelskim ljudstvom. Kakšna mojstrovina stvarjenja! Ob tej poti ljubezni je kazuistika povsem neustrezna in naporna.

Toda včasih lahko to, da nekdo zapusti očeta in mater in se pridruži ženi, da postaneta eno telo in gresta naprej skupaj, tudi spodleti, in to se dogaja

pogosto. Takrat moramo zaznati bolečino teh oseb, ki so se srečale s porazom v ljubezni, in jih podpirati. Ne smemo jih obsojati, se s kazuističnim orodjem spoprijemati s takšno situacijo, temveč jim moramo stati ob strani.

Tudi mi sami moramo budno preprečevati poraz ljubezni! Govoriti o Kristusu, kot bi bil samski: sklenil je zakon s Cerkvijo! In Kristusa ne moremo razumeti brez Cerkve, niti Cerkve brez Kristusa. To je velika skrivnost mojstrovine stvarjenja.

Naj nam Gospod vsem nakloni milost, da bi ga razumeli, pa tudi milost, da ne bi nikoli zapadli v kazuistično vedenje farizejev, preučevalcev prava.

Homilija 28. februarja 2014

Je zakon po mojem mnenju zakrament, ki izreka zvestobo Kristusa njegovi Cerkvi? Ali z usmiljenjem in sočutjem gledam na tiste, ki živijo s porazom v zvestobi, ki so si jo obljubili? In če sem ločen, me še vedno prevevata sovraštvo in zamera ali mi je uspelo odpustiti, pa čeprav po vsem tem skupna pot ni več mogoča? Je v najinih odnosih odtis človečnosti in pravičnosti, ali otroke spoštujeva ali jih jemljeva za talce?

Ni »lepe ločitve«, niti »dobre vojne«. Ločitev uničuje, trga, melje. Najhujše je, da – tako kot mesarski nož – vse tisto, kar zmelje, tudi okuži. In ta gangrena okuži vse: prijatelje, starše in otroke.

Françoise Chandernagor

Želel bi si, da bi jima lahko rekel, da je Bog z njima, kadar si moški in ženska odpustita in jima uspe, čeprav si ne znata biti več soproga, da oba skupaj ostana starša in poskusita biti prijatelja.

Pietro De Paoli

Uničiti, kar je bilo ustvarjeno, to pomeni reči Bogu: ne maram tvojega daru

Papež je na Trgu svetega Petra spregovoril o darovih Svetega Duha. Tu se dotakne daru modrosti, ki ni omejena zgolj na človeško znanje, temveč nam omogoča, da najdemo Božjo ljubezen v vsakem bitju, predvsem v moškem in ženski, ki sta vrh stvarjenja, kakor pravi Psalm 8: »Naredil si ga malo nižjega od Boga, s slavo in častjo si ga ovenčal.« Dar modrosti nam pomaga, da ne naredimo hude napake: da stvarstvu ne vsiljujemo svoje volje. Prav nasprotno, braniti ga moramo, saj je Gospodov dar.

Kadar govorimo o modrosti, pogosto mislimo na zmožnost, spoznavati resničnost in odkrivati zakone, ki ji vladajo. Toda modrost, ki prihaja od Svetega Duha, se ne omejuje zgolj na to znanje, temveč je poseben dar, ki nam omogoča, da preko vsega, kar je bilo ustvarjeno, zaslutimo Božjo veličino in ljubezen.

Prvo poglavje Geneze prikazuje Boga, kako se veseli vsega ustvarjenega in njegove lepote in predvsem tega, da je dobro; misel, ki se ob koncu vsakega dneva tudi ponovi. Takšen je dar modrosti: za to lepoto hvalimo Boga in se mu zahvaljujmo. Hodimo po tej poti.

Dar modrosti nam omogoča, da živimo v harmoniji s Stvarnikom ter da smo udeleženi v jasnosti njegovega pogleda in sodbe. Tako lahko dojemamo moškega in žensko kot vrh stvarstva in izpolnitev načrta ljubezni, ki je v vsakem od nas.

Prav tako se z darom modrosti lahko izogibamo nekaterim pretiranim ali zmotnim prepričanjem in vedenjem. Najprej prepričanju, da bi se imeli za

gospodarje stvarstva. Toda stvarstva si v resnici ne moremo lastiti, saj je čudovit Božji dar, za katerega moramo skrbeti in ga uporabljati tako, da bo v korist vsem. Drugo zmotno prepričanje je, da se ustavimo pri bitjih, kot da bi lahko ona izpolnila vsa naša pričakovanja.

Varuhi stvarstva smo, toda če ga pretirano izkoriščamo, uničujemo Božje delo, kot da bi mu hoteli reči: to mi ni všeč, to ni dobro! Varovati stvarstvo pomeni varovati Božji dar, se zanj zahvaljevati Bogu in mu obljubljeni, da ne bomo nikoli uničevali tega, kar je ustvaril. Da, koristno uporabljati stvarstvo, vendar ga tudi varovati in ščititi.

Kajti stvarstvo ne odpušča in če ga ne varuješ, te bo uničilo. Naj nas to opogumi, da bomo prosili Svetega Duha za dar modrosti, da bi razumeli, da je najlepše Božje darilo prav to, kar je ustvaril. Rekel je: »Dobro je, to je darilo za najboljšo stvar, ki sem jo ustvaril, človeka.«

Splošna avdiencia 21. maja 2014

Ali mojo molitev preveva zahvala? Kako dojemam stvarstvo, ga gledam z občudovanjem ali je moj pogled posesiven? Se mi kdaj zgodi, da okusim Božjo prisotnost, kadar opazujem njegovo delo? Prispevam k trajnostnemu razvoju? Se obnašam kot gospodar in potrošnik ali kot občudovalec in zaščitnik?

Ravnaj tako, da bodo učinki tvojega ravnanja skladni s stalnostjo pristnega človeškega življenja na Zemlji.

Hans Jonas

Ozdravljenje narave se začne v srcu vrtnarja.

Hélène in Jean Bastaire

Če ne spoštuješ narave, se bo narava obrnila proti tebi.

judovska modrost

Ob zmoti stopiti korak nazaj

»Mož je verjel besedi, ki mu jo je rekel Jezus, in je odšel.« (Jn 4,43–54)

Papež se navdihuje pri prvem berilu današnje maše (Iz 65,17–21), da bi poudaril, kako Bog obljublja, ne da bi postavil kakršno koli vprašanje: obljuba namreč novo življenje, življenje v radosti. Branje evangelija nam pokaže primer človeka, ki verjame v obljubo in ji odide naproti. Drugače kot kraljevi uradnik, ki je prosil za ozdravljenje svojega sina.

Vsi ti kristjani, ki se ne premaknejo! Toliko jih je, katerih upanje je tako šibko: verjamejo, da jih bo nebo sprejelo in da bo vse dobro. Ničesar pa ne naredijo, da bi ga poiskali, zadovoljijo se z izpolnjevanjem postave, zapovedi. Ostajajo na enem mestu. Gospod iz njih ne more napraviti kvasa: ne napredujejo. Drugi izberejo napačno pot, kar se nam vsem kdaj zgodi, toda težava je v tem, da ne znajo stopiti korak nazaj, kadar vidijo, da so se zmotili.

In imamo tudi blodeče kristjane: vrtijo se v krogu, kot bi hodili na ture, kot da bi bilo življenje eksistencialni turizem, brez kakršnega koli cilja, ne da bi obljube jemali resno. Gospod nam pravi, naj se ne ustavljamo, naj ne skrenemo s poti in naj se ne vrtimo v krogu celo življenje. Prosi nas, da gremo naprej z obljubami, kakor ta možki (kraljevi uradnik, čigar sin je bil bolan), ki je verjel Jezusovi besedi! Vera nas napoti k obljubam. Vera v Božje obljube.

[Post] je lep trenutek, da se vprašam, ali hodim po poti ali stojim na mestu: spreobrne se! Ali, če sem se zmotil in krenil po napačni poti: spovej se in pojdi znova na pot. In če sem turist teologije, eden tistih, ki se celo življenje vrtijo v krogu, ne da bi kdaj naredili korak naprej, naj prosim Gospoda za milost, da bi se lahko znova odpravil na pot, toda tokrat k njegovim obljubam.

Homilija 31. marca 2014

Hodim po poti ali stojim na mestu? In kadar se zavem, da sem se zmotil, ali se kdaj obrnem in stopim korak nazaj? Sem si zastavil drugačne cilje kot to, da bi kot oseba napredoval? Sodelujem kot obrtnik pri novem nebu in novi zemlji, ki ju Bog želi ustvariti za nas?

Drama današnjega sveta je to, da ljudje ne najdejo več smisla v življenju, predvsem pa to, da jih to niti ne vznemirja več.

Vaclav Havel

Naj naša molitev izraža potrebo po tem, da smo slišani, in prepričanost v to

»Ali verujeta, da morem to storiti?« [Jezus slepima.] (Mt 9,27–31)

Papež se znova dotakne vidika molitve, ki mu je zelo blizu, in sicer vztrajnosti. Krščanska molitev mora nihati med potrebo, ki se izraža skorajda do meje, da postane »nadlegovanje«, in med prepričanostjo, da jo bo Bog v svoji neskončni očetovski ljubezni uslišal, pa četudi morda ne po našem koledarju. Razmišlja ob slepih, ki sta Gospoda prosila za ozdravljenje, in to s prepričanjem, da ju bo res ozdravil. S prav takšnim prepričanjem pripovedujemo o svojih potrebah Gospodu.

Ne vem, ali je primerjava res čisto ustrezna, ampak moliti, to pomeni nekoliko nadlegovati Boga, da bi nas poslušal. Treba je pritegniti njegov pogled in srce na nas. Kakor prijatelj opolnoči, kakor sodnik z vdovo in prav tako, kot so napravili gobavi, ki so se približali Jezusu s prepričanjem, da jim bo prisluhnil: »Če hočeš, nas lahko ozdraviš.«

Tudi Jezus nas uči, naj molimo tako. Toda kdaj se zgodi, da izrazimo svojo potrebo, pa potem spet, vendar tokrat že z manj moči, nato pa se naveličamo in pozabimo prositi znova. Ti ljudje pa so vpili in se niso naveličali. Jezus nam pravi, naj kar prosimo, trkamo na vrata, zganjamo hrup in ga motimo.

In v molitvi sta ta dva načina obnašanja: potreba in prepričanost. V molitvi vedno rečemo: »Potrebujem to in to, poslušaj me, Gospod.« Kadar je molitev resnična, je prepričana: »Poslušaj me! Verjamem, da to lahko storiš, saj si obljubil.«

On to lahko stori, toda ne vemo ne kdaj ne kako. To je ta prepričanost, ki jo zagotavlja molitev. Z molitvijo moramo v vsej resničnosti izražati svoje potrebe, in to s prepričanostjo v njegovo posredovanje.

Homilija 6. decembra 2013

Kako zvesto molimo? Molimo redno ali samo, »kadar tako čutimo«? Je naša molitev vztrajna in obenem zaupljiva in potrpežljiva?

Kadar molim, vem, na koga se obračam!

Charlotte

Molitev s prošnjo je resničen preizkus našega mesta v svetu kot Njegove stvaritve.

Henri Denis

Človek, ki moli, v vsaki od molitev prosi le za eno in isto stvar: da Bog tudi zanj sprejme, da mu bo oče na zemlji.

Heinz Zahrnt

Njegova največja želja je bila: rumeno kolo. Tako velika, da je brez oklevanja vsak dan prosil ljubega Boga, da bi Božičku navdihnil misel, da bi mu ga poklonil. Končno pride težko pričakovani dan. Med nekaj drugimi darili ni našel zavoja, ki bi bil večji od drugih in v katerem bi se lahko skrival predmet, ki si ga je tako želel in za katerega je tako vztrajno molil. Mamica je hotela videti, ali morda otrok ni bil pretresen zaradi Božjega molka. »Nisi žalosten, ker ti Bog ni prisluhnil? – Saj mi je, mamica, še celo odgovoril mi je. – In kaj ti je odgovoril? – Rekel mi je: Ne. To je njegov odgovor in jaz ga sprejemem.«

Odpovedati se osebnim interesom

»Kjer je namreč tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce.« (Mt 6,19–23)

Jezus svojim učencem svetuje, naj si nabirajo zaklade v nebesih, ne pa na zemlji, saj potreba po kopičenju bogastva kvari naša srca. Papež svari, da tako tvegamo, da postanemo sužnji pohlepa, ki vodi v nečimrnost in napuh. Toda da bo naše življenje lahko posvečeno, mora biti bogastvo usmerjeno v nebo in služiti skupnemu dobremu.

Bogastvo tako ali tako ne prinese varnosti za zmeraj. Nasprotno, zaradi njega lahko izgubimo svoje dostojanstvo. To lahko vidimo v razdeljenih družinah, v vojnah, ki izvirajo iz uničujoče in izprijajoče oblastiželjnosti. Gospod nam pravi, naj se na daleč izognemo vsakršnemu pohlepu, ki nas korak za korakom vodi v nečimrnost, nato v napuh in tako odpira vrata vsem pregreham.

Toda kadar Gospod koga blagoslovi z bogastvom, ga naredi za upravnika za skupno dobro in ne le za svoje dobro. In to ni lahko, postati pošten upravnik, kajti vedno je blizu skušnjava pohlepa, želja, da bi postali pomembna oseba, pot, po kateri nas sili svet. Treba je misliti na druge, si reči, da mora to, kar imam, služiti drugim, in da ne bom mogel ničesar odnesti s seboj. In če to, kar mi je dal Gospod, uporabljam v skupno dobro, kakor upravnik, bom postal svet.

Toda to je težko. Veliko ljudi potolaži svojo vest z dajanjem miloščine in daruje od tistega, kar ima odveč. Toda resnični upravnik daje vse na razpolago drugim. Tako upravljanje bogastva pomeni, da se neprestano odpoveduje svojim lastnim interesom, saj ve, da takšno bogastvo ne prinaša odrešenja. Nabirati je treba zgolj zaklade, ki imajo ceno na »nebeški borzi«. Tam moramo nabirati svoje zaklade!

Homilija 19. junija 2015

Kakšno mesto ima skrb za denar in druga bogastva v mojem življenju? Ali ne-rad delim to, kar imam, dajem miloščino, podpiram človekoljubne organizacije? Mi upravljanje svojega premoženja, pa če je še tako skromno, povzroča veliko skrbi in truda? Ali v pogovorih pogosto načenjam to temo, bodisi zaskrbljeno bodisi lakomno? Je vprašanje denarja v moje življenje prineslo razdeljenost, sovražnost, zamere, zavist?

Rousseau je opozoril, da se je človekova nesrečnost začela tistega dne, ko je ogradil zaplato zemlje in razglasil: »To je moje!« Zakaj je to nesrečno? Zato ker je skupaj s tem kosom zemlje ogradil tudi svoje srce.

sestra Emmanuelle

Bogat si, kadar se znebiš skrbi za denar.

Eric-Emmanuel Schmitt

Revščina odtuja, uničuje, vodi v obup, saj izključuje, zapostavlja. Po drugi strani pa tudi posedovanje dobrin samo zase odtuja. Proizvaja duhovno bedo, saj ravno tako izključuje in ločuje od drugih.

sestra Emmanuelle

Filozof, kot je bil, je Sokrat menil, da bi moral vsak moder posameznik živeti skromno. Sam nikoli ni nosil čevljev, in vendar je bil vedno znova očaran nad tržnico, kamor se je pogosto odpravil in opazoval vse razstavljeno blago. Ko ga je nekoč eden od prijateljev vprašal, zakaj, mu je Sokrat odgovoril: »Rad grem tja in odkrivam, koliko je stvari, brez katerih sem popolnoma srečen.« Duhovnost ne pomeni, da veš, kaj hočeš, temveč da razumeš, česa vsega ne potrebuješ.

Anthony de Mello

Ljudstvo, ki ne spoštuje starih staršev, nima prihodnosti

Papež obravnava vprašanje spoštovanja do starejših in si za izhodišče vzame Eleazarjevo doživetje iz Druge knjige Makabejcev (6,18–31), kjer vidimo, kako prileten moški izbere mučeništvo, da se ne bi prenarejal v svoji veri v Boga, s čimer ponazarja, kako so starejši zgled mladim. Ko mora izbrati med odpadništvom od vere in zvestobo, ta človek ne okleva in se ne želi pretvarjati in hliniti pobožnosti. Bolj misli na mlade kot nase: na to, kaj jim bo s svojim pogumom lahko pustil v spomin. Papež nas vabi, da pomislimo na vse starejše, ki so v domovih za starejše in ki so jih domači zapustili. Pa čeprav so zaklad naše družbe.

Poudariti moramo doslednost tega človeka, njegove vere, toda tudi odgovornosti, ki jo prevzame, ko želi zapustiti tako žlahtno zapuščino, tako resnično zapuščino. Živimo v dobi, ko starejši ne štejejo več. Damo jih proč, ker so nam v napoto. Toda oni predstavljajo zgodovino, oni nam prinašajo zapuščino in vero. Kakor dobro vino, ki se je postaralo, imajo v sebi to moč, ki nam daje ugledno dediščino. Stari starši so pravi zaklad. Pismo Hebrejcem (13,7) nam svetuje, naj se spomnimo teh, ki so nas vodili, nam govorili o Božji besedi in ki so nam bili vzor vere. Spomin na prednike nas vodi k temu, da jih posnemamo v njihovi veri. Tudi če je starost kdaj nadležna, je modrost naših starih staršev zapuščina, ki jo moramo sprejeti. Ljudstvo, ki ne ščiti svojih starih staršev in ki jih ne spoštuje, nima prihodnosti, saj nima niti spomina.

Molimo za naše dedke, za naše babice, ki so tako pogosto igrali prav junško vlogo pri prenašanju vere v času preganjanj. Kadar očka in mamice ni bilo doma, so bile babice tiste, ki so nam predajale vero. In poleg tega je četrta zapoved edina, ki obljublja nekaj v zameno, in to je zapoved globokega spoštovanja do naših prednikov. Prosimo svete starce (Simeona, Ano, Polikarpa, Eleazarja) za milost, da bi bdeli nad našimi starimi starši, jih poslušali in spoštovali.

Homilija 19. novembra 2013

Kakšen odnos imamo do predhodnih generacij? Se kdaj spomnimo na nasvete naših staršev, starih staršev, vaških starešin? Od koga smo podedovali vero, smo jim hvaležni? Skrbimo za to, da bi bili vezni člen med modrostjo preteklosti in pogumom prihodnosti? Kaj menimo o osebah, ki so postale breme za naše družine in za družbo?

Zavrni zorenje, zavrni staranje, to pomeni zavrni počlovečenje.

Christiane Singer

Razdeljenost med nami, kristjani, je škandal

»Mar je Kristus razdeljen?« (1 Kor 1,10–13)

Papežev govor na Trgu svetega Petra tokrat izhaja iz Prvega pisma Korinčanom in se osredotoča na edinost kristjanov. Že v prvih krščanskih skupnostih je bilo mogoče opaziti delitve med Pavlovimi, Petrovimi in Apolovimi privrženci. Celó med Kristusovimi privrženci, toda na napačen način, pravi papež, saj so tisti, ki so si ga določili kot voditelja, to naredili le zato, da bi se razločevali od drugih skupnosti.

Ne, Kristus ni razdeljen, toda priznati moramo, da je bila razdeljenost med kristjani škandal, na katerega je opominjal že sveti Pavel. Njegove besede nas morajo zato vabiti k temu, da najdemo enotnost, saj smo bili deležni istega krsta in istega Svetega Duha. Moliti moramo, da bi se razdeljenost umaknila in izginila izmed nas. Pavel nas spodbuja, da bi v radosti prepoznavali Božje darove, ki so prisotni v drugih skupnostih. Sprejmimo njegove besede kot vabilo k veselju nad milostmi, ki jih Bog podeljuje tudi drugim kristjanom: istega krsta smo in istega Svetega Duha.

Lepo je prepoznati milost, s katero nas Bog blagoslavlja, še lepše pa je, kadar pri drugih kristjanih najdemo to, kar potrebujemo in pride do nas kot dar naših bratov in sester. Kanadska skupina [ki je pripravila priročnike za tokratno molitveno osmino za edinost kristjanov, op. ur.] ni povabila skupnosti k razmisleku, kaj bi lahko prinesle svojim krščanskim sosedom, temveč jih je spodbudila k srečevanju, s pomočjo katerega bi lahko uvideli, kaj bi katera skupnost mogla postopoma prejeti od drugih. In to od nas zahteva trud v molitvi, ponižnosti, razmisleka in stalnega spreobračanja. Pojdimo naprej po tej poti in molimo za enotnost kristjanov, da bi ta škandal minil in nas ne bi več obremenjeval.

Splošna avdienca 22. januarja 2014

Trpimo zaradi razdeljenosti med krščanskimi Cerkvami? Ali osebno vzdržujemo dialog s člani drugih Cerkva? Se zavedamo bogastva drugih Cerkva, stremimo k delitvi teh bogastev? Molimo za enotnost Cerkve, »da bi svet verjel«?

Če ne oznanjamo Evangelija skupaj, ga ne bomo mogli več niti oznanjati, saj nam ljudje ne bodo več verjeli.

Michel Bouillot

Pravila zakonskega življenja: dovoliš, hvala, oprosti ...

Na Trgu svetega Petra, obsijanem s soncem, in v prazničnem vzdušju papež Frančišek odgovarja na vprašanja, ki so mu jih postavili pari zaročencev. Poudaril je tri pravila obnašanja za dolgo in plodno zakonsko življenje in jih obogatil z novimi preprostimi mislimi, ki so obenem zelo zahtevne, saj terjajo stalno zavzetost za odnos.

Skupno življenje je umetnost, potrpežljivo, lepo in očarljivo popotovanje, ki se ne ustavi takrat, ko ste osvojili drug drugega. Nasprotno. Troje besedic povzame pravila: dovoliš?, hvala in oprosti.

»Dovoliš? Smem? Lahko?« – S tem prijaznim vprašanjem lahko vstopimo v življenje nekoga drugega s spoštovanjem in pozornostjo. Naučiti se moramo reči drug drugemu: Bi rad, rada, da greva danes zvečer ven? Se strinjaš, da narediva tako in tako, da vzgajava otroke na ta način? ... Skratka, to pomeni znati vljudno vstopiti v življenje drugih. In to sploh ni lahko! Včasih vstopimo kar z gozjarji, s težko nogo. Prava ljubezen se ne uveljavlja z agresivnostjo. Ena od rožic svetega Frančiška pravi, da je »vljudnost ena od Božjih vrlin ... Vljudnost je sestra usmiljenja, ki ugaša sovraštvo in ohranja ljubezen« (poglavje 37). Vljudnost v resnici ohranja ljubezen. Danes v družinah in v svetu, ki je pogosto nasilen in aroganten, potrebujemo še veliko več vljudnosti. In to se lahko začne že doma.

»Hvala« – Zdi se, da je to besedo povsem lahko izgovoriti, ampak to sploh ni res. Otroke učimo te besede, nato pa jo pozabimo. Toda hvaležnost je pomembno čustvo, podobno roži, ki raste na plemeniti zemlji. Spomnite se Lukovega evangelija, kjer Jezus ozdravi gobave. Samo eden se vrne, da bi se mu zahvalil, zato ga Gospod vpraša: Kje pa je drugih devet? To velja tudi za nas: se znamo

zahvaliti? Pomembno je, da se zavedamo, da je drugi Božji dar; in za Božje darove se zahvalimo! To ni samo prijazna beseda, ki jo uporabljamo z neznanci; treba se je znati zahvaliti drug drugemu in iti skupaj naprej po poti zakonskega življenja.

»Oprosti« – V življenju se tako pogosto zmotimo. Vsi. Če je kje kdo, ki se ni še nikoli zmotil, naj dvigne roko! Sveto pismo pravi, da pravični v enem dnevu greši sedemkrat. Zato potrebujemo to tako preprosto besedo: oprosti. Na splošno je vsak od nas takoj pripravljen okriviti drugega in tako opravičiti sebe. To se je začelo že z našim očetom Adamom, ko ga je Bog vprašal: »Adam, si jedel to sadje? – Jaz? Ne! Ona mi ga je dala!« Okriviti drugega, da ne bi bilo treba reči »oprosti«, »se opravičujem«, kako stara zgodba je to! Naučimo se priznati svoje napake in prositi odpuščanja. Oprosti, če sem danes dvignil glas, oprosti, če sem šel mimo, ne da bi te pozdravil, oprosti, če sem prišel pozno domov; oprosti, bil sem slabe volje in sem jo stresel nate ... Vsa ta opravičila lahko uporabljamo vsak dan, dan za dnem. Tudi na ta način raste krščanska družina. Vsi vemo, da popolna družina ne obstaja, niti ne obstaja popoln mož, niti popolna žena. Da ne govorimo o popolnih taščah in tastih! Smo in smo grešniki. Jezus, ki nas dobro pozna, nas pouči o skrivnosti: nikoli ne končajte dneva, ne da bi drug drugega prosili odpuščanja. Kajti povsem normalno je, da se zakonca prerekata, vedno se najde kakšen razlog ... Da bi ohranila ljubezen in sklenila mir, pa niso potrebni nobeni govori, pogosto je dovolj preprosto opravičilo in ... mir je sklenjen! Če se naučimo opravičevati in drug drugemu odpuščati, bo zakon trajal, šel bo naprej. Kadar srečam pare, ki praznujejo petdeseto obletnico, jih vprašam: »Kdo je koga podpiral?« Spogledata se, pogledata mene in mi odgovorita: »Oba!« Kako lepo pričevanje!

Srečanje zaročencev s papežem Frančiškom 14. februarja 2014

Koliko v svojih ljubezenskih in prijateljskih odnosih ter v družinah uporabljamo besede, ki nam jih predlaga papež: Dovoliš? Hvala! Oprosti.

Nihče nam ne bo odvzel Jezusovega miru

»Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem.« (Jn 14,27–31)

Ob evangeliju današnje maše je papež govoril o Jezusovem miru, se pravi o Svetem Duhu. Medtem ko mir, ki ga prinašajo stvari, lahko vsak trenutek ponikne, moramo varovati Jezusov mir, ki ga je dal svojim učencem ob zadnji večerji in ki ga prejmemo ob krstu. Papež nas vabi, da se ne prepustimo zaspasnosti, temveč da ohranimo budno srce, ki se zaveda vrednosti miru.

Mir bogastva, udobja, denarja ... Jezus nam govori, naj se ne zanašamo nanj, in nas svari: »Pazite, tatovi se lahko polastijo tvojega bogastva.« In borzni tečaji lahko strmoglavijo ... To je površen, minljiv mir.

Jezusov mir je Oseba, je Sveti Duh. Na dan vstajenja nas pride pozdravit: »Mir z vami. Prejmite Svetega Duha.« To pa je dar! In ko imamo Svetega Duha v srcu, nam nihče ne more vzeti miru. To je dokončni mir. Naša naloga je v tem, da bdimo nad tem mirom, saj nam ga je dal Nekdo drug, Nekdo, ki živi v našem srcu in ki nas vedno spremlja.

Če imate ta mir Duha, naj se ne vznemirja vaše srce, za vas je poskrbljeno. Pavel nam je rekel, da je za vstop v nebeško kraljestvo treba iti skozi veliko preizkušenj. In vsi poznamo majhne in velike preizkušnje. Toda naj se vaše srce ne vznemirja: to je Božji mir. Prisotnost Duha pomirja naše srce. Ne omamlja ga, temveč mu daje mir, ki ga podarja edinole prisotnost Boga.

Homilija 20. maja 2014

Izpovedovati vero celovito in ne malodušno

»Kdor veruje, da je Jezus res Mesija, je rojen iz Boga.« (1 Jn 4,19–5,4)

Papež Frančišek si Janezovo pismo vzame za izhodišče, da bi nas izpraševal o veri. Vedimo, da vera lahko stori vse, če le opustimo malodušje. Spodbuja nas k čaščenju Boga in k temu, da se mu izročamo.

Kdor je bil spočet od Boga in ostaja v ljubezni, je zmagoslaven nad svetom. Ta zmaga je naša vera. Za to delo milosti je zaslužen Sveti Duh. Naša vera zmore vse. Zmagoslavna je! Dobro bi bilo, če si to ponavljamo tudi sami pri sebi. Kajti Cerkev je polna kristjanov z malodušjem na obrazu, ki ne verjamejo, da je vera zmagovita: če ne živimo skozi vero, je to res poraz in je zmagal princ tega sveta.

Vera, to pomeni prepoznati Boga, Boga, ki se nam je razkrival od časa naših očetov vse do danes, prepoznati Boga zgodovine. Moški in ženska, ki verujeta, se Mu zaupata, prav tako kot Pavel v temnem obdobju svojega življenja. Zupanje vanj nas vodi k upanju, kar vsak dan izpovedujemo tudi v veroizpovedi. Toda eno je izpovedovati vero s srcem, drugo pa ponavljati kakor papagaj, ni res? Je moje izpovedovanje vere pristno ali ga recitiram nekoliko na pamet, iz dolžnosti? Ali pa morda vanjo verjamem le napol? Vero je treba varovati v polnosti, jo ohranjati tako, kakršna je prišla do nas preko poti tradicije.

Kako lahko vem, ali dobro izpovedujem vero? Posvetiti se moram čaščenju, hvaljenju Boga in zaupanju vanj. Veliko kristjanov ima upanje, ki je preveč razredčeno, ki ni dovolj močno. Zakaj? Nimajo niti moči niti poguma, da bi se zaupali Gospodu.

Toda če bomo verovali in izpričevali svojo vero, jo varovali in se zaupali Bogu, Gospodu, potem bomo zmagoslavni kristjani. To je zmaga, ki je premagala svet: naša vera.

Homilija 10. januarja 2014

Nam vera kljub dnevom, ko dvomimo, zagotavlja mirnost in samozavest? Je naša vera res vera v Jezusa Kristusa ali le zbir verovanj in filozofskih mnenj? Kako bi izrazili svojo vero? Prosimo kdaj Gospoda, naj varuje našo vero in jo povečuje?

Vera se izraža z načelnimi verovanji in religioznim obredjem, toda v svojem bistvu je odnos z Bogom preko drugih in v službi sveta. Joseph Moingt

Oznanjam Kristusa, ki ga iščem, in iščem Kristusa, ki ga oznanjam.
indijski redovnik

Hudič obstaja, celo v 21. stoletju

Papež Frančišek je spregovoril o skušnjavah hudiča in o tem, kako se ga lahko naučimo premagati s pomočjo Cerkve. V tem boju, s katerim se sooči vsak kristjan, je treba prepoznati način, kako se nam hudič približa, da bi nas zapeljal. Papež je izpostavil tri značilnosti skušnjave: raste, je nalezljiva in se utemeljuje. Tako kot klevetanje je nevarna tudi vsakdanja skušnjava, kajti če je ne ustavimo ob pravem času, nas na koncu uniči.

Hudič napada tudi nas, saj duh Zla zavrača našo svetost in pričevanje Jezusovih učencev. Kako nas hudič zavaja z Jezusove poti? Če se ne želimo ujeti v njegovo past, moramo poznati tri stopnje njegovega delovanja. Skušnjava je sprva čisto tiha, toda hitro raste. Postaja vse večja in se razširi še na druge, da bi postala skupna. Na koncu, da bi pomirila dušo, se utemeljuje s svojimi razlogi.

Tu je na delu mehanizem klevetanja: nekomu zavidam in sprva je ta občutek samo v meni, toda občutim potrebo, da bi ga delil. In tedaj se zaslišimo reči: »Ampak a si videl tega in tega?« In občutek se razširi in razraste na nekoga drugega, pa potem še na koga ... Toda takšne škodljive govorice zamikajo vse nas. Tudi mene so! To je nekakšna vsakdanja skušnjava, ki se začne čisto tiho, nato raste in se na koncu še utemeljuje.

Vsi smo v skušnjavah, saj je boj zakon, glavno pravilo duhovnega življenja. Princ tega sveta, hudič, ne želi, da bi sledili Kristusu. Mogoče mi boste rekli: »Toda, Oče, prihajate iz druge dobe, ko takole v 21. stoletju govorite o hudiču!« Toda hudič je res tu, celo v našem stoletju! Ne bodimo naivni! Učimo se od evangelija, kako se lahko borimo proti njemu.

Homilija 11. aprila 2014

Smo pozorni na svoje notranje boje? Smo sposobni zavzeti dovoljšno distanco, da zaznamo različne vzgibe, ki živijo v nas, in jih razločimo na tiste, ki nas vodijo k dobremu, in tiste, ki nas vodijo k slabemu, pa čeprav slednji kdaj vzbujajo videz, da vodijo k dobremu? Si upamo reči bobu bob, prepoznati za slabo to, kar je slabo?

Veliki mojster slepil, čigar dejavnost je tako utrudljiva, je vendarle povsem nemočen, kadar njegove mahinacije opazujemo in prestajamo v Božji luči.

Jean-Marie Pelt

Satana zanimajo samo veliki svetniki: male zgolj prepusti njihovim lastnim malim strastem.

Xavier Léon-Dufour

Od vsakogar je odvisno, ali se bo vladavina zla širila ali krčila.

François Sureau

Sveto Pismo ne pove, zakaj je zlo, temveč samo ugotovi, da obstaja in da človek ob skušnjavi pogosto nespretno uporablja svojo svobodo.

Bernard Zgeux

Skrivnost zla nima razlage, toda obdaja jo najobsežnejša skrivnost dobrega.

Timothy Radcliffe

Tudi mi smo del okolja

»Bog je videl, da je dobro.« (1 Mz 1,1–2,4a)

Ob obisku OZN-a je papež Frančišek poleg drugih tematik razvijal tudi razmišljanje o okolju, ki mu je še posebej blizu, in povezal okoljsko tematiko s človečnostjo.

Predvsem je treba potrditi, da »pravica okolja« obstaja zaradi dvojega. Prvič, zato ker smo mi, človeška bitja, del okolja. Živimo v povezanosti z njim, okolje pa s seboj prinaša etične omejitve, ki jih mora človeško delovanje prepoznati in spoštovati. Četudi ima človek polno še nikoli videnih zmožnosti, ki dokazujejo njegovo posebnost, ki presega fizično in biološko dimenzijo, vseeno ostaja del tega okolja. Njegovo telo je oblikovano iz fizičnih, kemičnih in bioloških prvin, preživi in razvija pa se lahko le, če mu je okolje naklonjeno. Posledično je vsak poseg v okolje tudi poseg v človeštvo. Drugič pa zato, ker ima vsaka stvaritev, predvsem pa živa bitja, posebno lastno vrednost življenja, obstoja, lepote in medsebojne povezanosti z drugimi bitji. Mi kristjani skupaj z drugimi mono-teističnimi verstvi verjamemo, da vesolje izhaja iz ljubeče odločitve Stvarnika, ki dovoli človeku, da iz stvarstva spoštljivo vzame, kar potrebuje v dobro svojih bližnjih in v slavo Stvarnika. Toda človek stvarstva ne sme izkoriščati, kaj šele, da bi ga uničeval. Za vsa verstva je okolje temeljna dobrina.

Na sedežu OZN-a 25. septembra 2015

Kako na počitnicah in v vsakdanjem življenju spoštujemo naravno in človekovo okolje? Je v našem duhovnem življenju prostor za očaranost nad lepoto narave in hvaljenje Boga, da je vse to ustvaril?

»Vse je odvisno od redoljubnosti,« mi je kasneje govoril Mali princ. »Ko se zjutraj umiješ in urediš, moraš skrbno urediti tudi planet.«

Antoine de Saint-Exupéry

Zemljo si sposojamo od svojih otrok.

indijanska modrost

*Kaj bi si mislili o človeku, ki bi stresel smeti v vodo, v kateri se misli umiti?
Norost, bi rekli nemara. Pa vendarle počnemo prav to.*

Jean-Jacques Delfour

Zemlja ne pripada ljudem, temveč ljudje pripadajo Zemlji.

Sedeči bik, indijanski poglavar

Ozdravljenje narave se začne v srcu vrtnarja.

Hélène in Jean Bastaire

Vojna je dejanje vere v denar

»Kaj, kje je tvoj brat Abel?« (1 Mz 4,9)

Mašo so obhajali v skupini osemdesetih oseb, staršev italijanskih vojakov, ki so padli v mirovnih misijah v zadnjih štirih ali petih letih, predvsem v Afganistanu, ter nekaterih vojakov, ki so bili ob teh misijah ranjeni. Na koncu maše so skupaj zmolili tudi »Molitev za Italijo«, ki jo je sestavil Janez Pavel II.

Danes smo se zbrali, da bi molili za naše umrle, ranjene, žrtve te norosti, ki se ji reče vojna! To je samomor človečnosti, saj pobija srce, pobija namreč prav to, kar je Gospodovo sporočilo: pobija ljubezen! Kajti vojna se rojeva iz sovraštva, zavisti, pohlepa po moči in celo – kot lahko pogosto vidimo – oblastželjnosti.

Tudi skozi zgodovino smo lahko zelo pogosto videli, kako svetovni velikaši hočejo razrešiti lokalne težave in ekonomske krize z vojno. Zakaj? Zato ker je zanje denar pomembnejši kot ljudje, kot osebe! Vojna je resnično dejanje vere v denar, v ta idol sovraštva, idol, ki te vodi v bratomor, ki vodi v uboj ljubezni. Znova mislim na vprašanje, ki ga je naš Bog postavil Kajnu, ki je iz zavisti ubil svojega brata: »Kaj, kje je tvoj brat Abel?« Danes lahko spet slišimo ta glas: to je Bog, naš Oče, ki joče, joče zaradi naše norosti, ki vse nas sprašuje: »Kje je tvoj brat?« in ki sprašuje vse mogočnike Zemlje: »Kje je vaš brat? Kaj ste mu storili?«

Obrni se k nam, Gospod, nakloni nam svoje usmiljenje, saj smo žalostni, prestrašeni. Ozri se na našo bedo in naše muke in nam odpusti vse grehe, kajti vsaka vojna prinaša grehe: grehe čaščenja idolov, izkoriščanja in žrtvovanja ljudi na oltarju moči. Ozri se na nas, Gospod ... Vemo, da nas bo Gospod uslišal in ukrenil kaj, s čimer nam bo naklonil duha tolažbe.

Homilija 2. junija 2013

V katere vojne se spuščamo s svojo okolico? Kateri razdori izvirajo iz nas samih? Dovolimo, da v nas prebivajo nasilna čustva ljubosumja in zavisti? Nas vsaj v majhni meri ne grize želja po moči, oblastiželjnosti, želja, da bi imeli zadnjo besedo, ne glede na ceno?

Vsaka vojna so radioaktivne posledice vsakdanjega sovraštva, tako mojega kot sovraštva mojih bratov. Vsako pravično dejanje, vsaka jasna beseda pa mi ravna hrbtenico, vrača mi izgubljeno človečnost.

Christiane Singer

Vsak nosi svoj del odgovornosti, tako v dobrem kot v slabem

Kakšno odgovornost nosimo pri gradnji trdnejšega in gostoljubnejšega mesta? Kakovost življenja je odvisna od vsakega od nas, pa čeprav največ odgovornosti nosijo upravne službe: nihče ne sme misliti, da to ni njegova stvar in ostati na balkonu, da bi od daleč opazoval mestno življenje, kot na razglednici. Cerkev ne sme stati ob strani, meneč, da je vsakdan in prihodnost mesta ne zadevata, nasprotno: to je njena naloga.

»Otroci, poslednja ura je,« (1 Jn 2,18) nas opozarja Janez, kar pomeni, da smo s prihodom Boga v zgodovino že vstopili v poslednje čase.

Svetopisemsko in krščansko videnje časa ni ciklično, temveč linearno: je pot, ki pelje proti dokončanju. Leto, ki je minilo, je še en korak proti cilju pred nami: cilj upanja in sreče, saj bomo srečali Boga.

Ob koncu leta se pogumno vprašajmo, kako smo preživeli čas, ki nam ga je podaril Bog. Smo živeli zase ali tudi za druge? In koliko časa smo namenili temu, da bi bili z Njim, v molitvi, tišini, čaščenju?

In mi, meščani Rima, pomislimo na naše mesto. Kaj smo preživeli letos? Kaj pomeni živeti v Rimu? Četudi največji del odgovornosti nosi oblast, moramo del odgovornosti nositi tudi mi, tako v dobrem kot v slabem. Rim je mesto edinstvene lepote, z izjemno duhovno in kulturno dediščino, pa vendar je tu tudi toliko ljudi, ki jih zaznamuje materialna ali moralna revščina in ki trkajo na vest prebivalcev mesta. V Rimu nemara lahko še ostreje zaznamo nasprotja med veličastnostjo okolja in klavrnim družbenim položajem tistih, ki živijo v največjem pomanjkanju.

V Rimu ni samo polno turistov, temveč tudi beguncev. Polno delovnih ljudi, toda tudi ljudi, ki ne najdejo dela ali pa opravljajo preslabo plačana dela.

Zadnji dan leta je. Ob tej priložnosti bo Rim še lepše mesto, če se izkaže še bogatejše v človečnosti, gostoljubju, sprejemanju; če smo mi vsi pozorni in radodarni do tistih, ki se soočajo s težavami. Kajti naši bratje so in rimska Cerkev meni, da je prispevanje k življenju in prihodnosti mesta njena dolžnost; zaveda se, da jo tudi evangelij spodbuja k temu, da bi bila orodje Božjega usmiljenja.

Homilija 31. decembra 2013

Ali niso tudi počitnice čas, ko potegnemo črto in razmislimo o preteklih mesecih? Papeževa vprašanja si lahko postavi vsak sam in jih prilagodi svojemu položaju.

Bog vam mora vsak dan dajati vero. Ne govorim o veri, ki beži pred svetom, temveč o veri, ki je pokončna v svetu, ki ljubi Zemljo, kljub vsem stiskam, ki nam jih prinaša, in ji ostaja zvesta. Bojim se, da bodo kristjani, ki so le polovično na zemlji, zgolj polovično tudi v nebesih.

Dietrich Bonhoeffer

Dragi očetje, bodite za svoje otroke kakor sveti Jožef

Na ta dan [19. marca] praznujemo svetega Jožefa, Marijinega moža in zavetnika vesoljne Cerkve. Zato tudi to katehezo posvečamo njemu, ki si zasluži našo hvaležnost in predanost, saj je varoval sveto Devico in njenega sina Jezusa. Jožefovo veliko poslanstvo je biti varuh, zaščitnik. Te teme bi se rad lotil iz prav posebnega zornega kota: vzgoje. Jožefa moramo dojemati kot vzornika vsem vzgojiteljem, ki varuje in spremlja Jezusa na poti napredovanja »v modrosti, rasti in milosti,« kot pravi evangelij. Ni bil Jezusov oče, vendar je zanj igral prav to vlogo.

Jožef je vzgajal Jezusa skupaj z Marijo, pazil je, da mu ni manjkalo nič, kar je potrebno za zdrav razvoj. Ne pozabimo zelo težkega obdobja bega v Egipt, kjer sta z Otrokom živela kot begunca, da bi se rešila pred Herodom. Ko so se nato vrnili v domovino in nastanili v Nazaretu, se je za Jezusa začelo dolgo obdobje družinskega življenja, ko ga je oče učil tudi tesarske obrti.

Druga razsežnost Jezusove vzgoje je napredovanje v »modrosti«. Pri tem je bil Jožef za Jezusa vzor in učitelj, ki se hrani z Božjo besedo. Jožef je mladega Jezusa ob sobotah spremljal v sinagogo, da bi poslušal, kaj govorijo sveti spisi.

Potem je še razsežnost »milosti«. Luka pravi za Jezusa: »Božja milost je bila z njim.« Tu je bila Jožefova vloga že bolj omejena v primerjavi s področjem starosti, toda napak bi bilo misliti, da oče in mati ne moreta otrokom nič pripomoči pri tem, da bi rasli v Božji milosti. Tudi tu je Jožef Jezusu pomagal rasti.

Dragi bratje in sestre, poslanstvo svetega Jožefa je zagotovo edinstveno, saj je tudi Jezus edinstven. Toda sveti Jožef je vzor vzgojitelja, očeta in očka. V njegovo varstvo izročam vse starše, duhovnike, ki so prav tako očetje, in vse, ki v Cerkvi in družbi opravljajo naloge v povezavi z vzgojo.

Za vas prosim milosti, da bi bili vedno ob svojih otrocih, da bi jih pustili rasti, obenem pa bi bili vedno tam – potrebujejo vas, vašo prisotnost in ljubezen. Bodite jim kot sveti Jožef, varuh v napredovanju v rasti, modrosti in milosti.

Veliko izmed vas nima več očeta, molimo tako za umrle kot za žive očete, molimo Očka, ki nam je vsem skupen: »Oče naš ...«

Splošna avdienca 19. marca 2014

Kako razumem vlogo očeta v družini (svojo vlogo ali vlogo svojega soproga)? Kakšno naj bo ravnovesje med dopuščeno svobodo in pomočjo, ki jo potrebuje otrok? Skrbim za njegovo duhovno in krščansko življenje? Nosim v sebi hvaležnost svojemu očetu? Kakšno dediščino mi je zapustil? Kako je prispeval k moji rasti? In če mu lahko kaj očitam, če me je kdaj ranil, sem mu odpustil, si mu želim odpustiti?

Takšna je skrivnost človekove svobode, pravi Bog ... Če ga preveč podpiram, ni več svoboden, in če ga ne podpiram dovolj, pade.

Charles Péguy

Molitev mora biti svobodna, utemeljena in mora se ponavljati

»Mojzes pa je blažil obličje Gospoda, svojega Boga.« (2 Mz 32,7–14)

Papež Frančišek s pomočjo odlomka iz Druge Mojzesove knjige poudari pomemben vidik molitve, ki ga je že velikokrat izpostavil: vztrajnost. Bog hoče kaznovati svoje ljudstvo zaradi grehov malikovanja, toda Mojzes se povzpne na goro Sinaj in pogumno moli k Bogu. Prav to svetuje tudi papež: brez bojzani in vztrajno. Mojzes na koncu prepriča Boga, vendar je on tisti, ki je spremenjen, saj znova prepozna Boga kot Očeta: molitev mu je spremenila srce. Zato rej molimo s pomočjo Svetega Duha in Gospodu vztrajno razkrivajmo svoje stvarne težave.

Mojzes je mislil, da bo Gospod uničil ljudstvo, zato v spominu brska za znamenji Gospodove dobrote, kakor je bila osvoboditev iz egiptovskega suženjstva. Ko poskuša prepričati Boga, se znajde v procesu spominjanja, ki mu znova prikljče v spomin Božje usmiljenje. Čeprav se je Mojzes bal Boga, sestopi z gore s prepričanjem v srcu: naš Bog je usmiljen, zna odpuščati. Oče je.

Molitev spreminja srce in nam pomaga bolje razumeti, kdo je naš Bog. Toda za kaj takega se moramo pogovarjati z Gospodom: pa ne s praznimi besedami, temveč s pristnimi, resničnimi besedami. »Poslušaj, Gospod, poglej na to težavo z mojim sinom, ali s kom drugim ... Ne dopusti, da padem ...« Takšna naj bo molitev! Toda to zahteva čas ...

Tudi naša molitev mora biti taka, kakor je Mojzes govoril z Gospodom, iz obličja v obličje: svobodna, vztrajna, utemeljena. Pa četudi mu kdaj kaj očitamo, denimo: »Obljubil si mi, da ...« Kajti tako se pogovarjamo s prijateljem. Mojzes se je s Sinaja vrnil poživljen, po zaslugi molitve je še globlje spoznal Gospoda in je s svojim ljudstvom lahko znova stopil na pot proti obljubljeni deželi.

Naj nam Gospod vsem nakloni milost, kajti molitev je milost.

Homilija 3. aprila 2014

Kakšno mesto ima molitev v mojem življenju? Se kdaj pogovarjam z Bogom, kot bi se pogovarjal s prijateljem? Je v moji molitvi zaupanje? Sem se pripravljen prepustiti molitvi, da me spremeni, da preoblikuje moj pogled? Sem sposoben vztrajnosti v molitvi? Ali se kdaj znova sprehodim po svojem življenju, da bi v njem odkril znamenja Gospodove prisotnosti?

Če ga prosite za eno stvar, pa dobite nekaj drugega, zaupajte mu. Ne molite, da bi vas obvaroval pred nevarnostmi, temveč da bi se lahko z njimi soočili.

Rabindranath Tagore

Bolj ko postajaš človek molitve, bolj postajaš tudi človek odgovornosti. Molitev te ne osvobaja od zemeljskih nalog, temveč te napravlja še bolj odgovornega. Nič ni bolj odgovornega kot molitev.

Olivier Clément

Zapoved je veljavna, če prihaja od Jezusa

Tisti, ki imajo bolezen farizejev in o sebi pravijo, da so kristjani, svojo vero in pobožnost pospravijo v kup zapovedi: »Oh, narediti moram to in to, narediti moram ono ... Zakaj to počneš? To se ne sme ...« Kje pa je v tem Jezus? Zapoved je veljavna samo, kadar prihaja od Njega: to bom storil, zato ker Gospod tako hoče. Kristjan brez Kristusa naredi to ali ono, ne da bi vedel, zakaj.

Povej mi, Oče, kakšno je pravilo, da sem lahko kristjan s Kristusom, ne da bi postal kristjan brez Njega? S katerim znamenjem lahko uvidim, da sem kristjan s Kristusom? Pravilo je povsem preprosto: le tisto je veljavno, kar te vodi k Jezusu, in le tisto je veljavno, kar od Jezusa prihaja. Pojdi torej naprej! Toda če te katero dejanje ali katera stvar ne vodi k Jezusu ali ne prihaja od njega, lahko postane nevarno.

Če ne moreš ljubiti Jezusa, ti najbrž nečesa manjka. Ne veš za pravilo, za znamenje. Pravilo je, da sem dober kristjan in na poti dobrega kristjana, če delam to, kar prihaja od Jezusa, in to, kar me k njemu vodi, kajti on je središče. Znamenje pa je, da sem zmožen ljubiti, živeti to molitev čaščenja, adoracije Jezusa. Naj nam Gospod odpre oči in pomaga razumeti, da je on sam edini Gospod. Naj nam nakloni milost, da ga ljubimo, mu sledimo in hodimo po poti, ki nam jo je pokazal.

Homilija 7. septembra 2013

V čem leži bistvo mojih verskih čustev in ravnanj? V dogmah, običajih, obredju, obveznostih in prepovedih ali v življenjskem slogu, ki se ravna po Jezusu? Je res Jezus zlato merilo moji veri? Je moja molitev motrenje, kontemplacija Kristusa, ko prisluhnem njegovemu evangeliju, ali se osredotoča na moje potrebe in moje strahove?

Ob večeru življenja ni večje sreče kot to, da smo ljubili Kristusa.

François Mauriac

Evangelij rešuje človeštvo pred zlom

Tu, v Assisiju, se mi zdi, da kar slišim, kako Franciškov glas ponavlja: »Evangelij, evangelij!« Prav meni še posebej pravi: papež Francišek, bodi služabnik evangelija! In če mi to ne uspe, če ne zmorem biti služabnik evangelija, moje življenje ni veliko vredno!

Toda evangelij, dragi prijatelji, ne zadeva zgolj religije, temveč človeka, človeka v celem, celotno družbo, vse človeštvo. To je Božje sporočilo, ki rešuje človeštvo. Kadar govorimo o »odrešenjskem sporočilu«, to ni samo zato, ker se tako reče, to niso zgolj prazne besede, pa čeprav jih danes ni težko najti vsepovsod. Človeštvo res potrebuje odrešitev, in to izkazujejo časopisi ali novice po televiziji. To lahko razberemo tudi v svoji okolici, med ljudmi, v resničnih situacijah. In tudi v nas samih. Vsak od nas potrebuje odrešitev! Samim nam ne bo uspelo! Potrebujemo odrešitev! Odrešitev od česa? Rešitev pred čim? Pred zlom. Zlo deluje, opravlja svoje delo. Zlo ni nepremagljivo in ko se kristjan z njim sooči, se ne vda. Pa vi, mladi, se vdate zlu, krivicam in težavam? Da? Ne? [Mladi odgovorijo: Ne!] No, je že prav, me veseli! Kajti imamo skrivnost: Bog je večji od zla, On je neskončna ljubezen in ta Ljubezen je premagala zlo pri koreninah, v Kristusovi smrti in vstajenju. To je evangelij, vesela novica. Kristus je umrl na križu za naše grehe in nato je vstal. Z Njim se moremo bojevati proti zlu in ga vsak dan premagovati. Ali verjamemo v to? [Mladi odgovorijo: Da!] Vaš »da« se mora udejanjiti tudi v življenju! Če verjamem, da je Jezus premagal zlo, mu moram slediti, hoditi moram po Jezusovi poti vse življenje.

Govor mladim v Assisiju 10. aprila 2013

Mi evangelij res pomeni veselo novico? Potrebujem odrešitev? Od česa? Me v boju proti zlu preveva upanje? Ali v molitvi prosim Boga, naj mi pomaga? Mi Jezusovo vstajenje pomeni zmagoslavje nad zlom?

Tisti, ki sedi sredi dragocenega zaklada evangelija, ne opazi več njegovega blišča.

neki nemški pridigar

Mali čudeži malih del

»Kdor sprejme vas, sprejme mene.« (Mt 10,40–42)

»Da bi mi vsi mogli biti odprti za čudeže ljubezni za vse družine na svetu in tako premagati zgražanja zaradi ozke, drobnjakarske ljubezni, ki se zapira sama vase in je proti drugim nestrpna,« je izjavil papež med zaključno mašo ob svetovnem srečanju družin v Filadelfiji.

Vera se odpira prisotnosti in delovanju Duha. Kaže nam, da je svetost tako kot sreča vedno povezana z malimi deli. Kdor vam da kozarec vode v mojem imenu, ne bo ostal brez plačila, pravi Jezus. Ta mala dela so tista, ki se jih priučimo že doma in jih opravljamo dan za dnem. To so mala dela, ki jih opravljajo matere in babice, očetje, dedki in otroci. To so mala znamenja nežnosti, naklonjenosti in sočutja. Kot vroča juha, ki jo nestrpno čakamo sredi noči, ali zajtrk, ki čaka na koga, ki vstaja zgodaj in odhaja na delo. Vsakdanja in dobro znana dejanja. Kakor blagoslov pred spanjem ali objem po dolgem delovnem dnevu. Ljubezen se izkazuje z majhnimi stvarmi, s pozornostjo na majhna vsakodnevna znamenja, ki naredijo, da je dom res dom. Vera raste, kadar jo živimo in poživljamo v ljubezni. Zato so naše družine, naši domovi prave domače Cerkve. So primeren prostor, kjer lahko vera postane življenje in kjer življenje lahko postane vera. Jezus nam pravi, da ne smemo preprečevati teh malih čudežev. Nasprotno, želi si, da jih spodbujamo in širimo. Od nas pričakuje, da živimo svoje življenje, svoj vsakdanjik tako, da spodbujamo vsa ta mala znamenja ljubezni kakor znamenja njegovega življenja in njegove dejavne prisotnosti v svetu.

Na Benjamin Franklin Parkway v Filadelfiji 27. septembra 2016

Katerih nesebičnih dejanj smo zmožni? Kakšno pozornost namenjamo potrebam drugih? Jim dovolimo kdaj, da nas v čem prehitijo oziroma so česa deležni pred nami, tudi v povsem vsakdanjih trenutih? Mar ni družina včasih kraj,

kjer pokažem svoj manj lep obraz in se prepustim svoji naravni sebičnosti? So odnosi v družini obarvani z nežnostjo? Nas mala znamenja vere opominjajo na Božjo prisotnost? Kako izražamo svojo ljubezen do staršev, otrok? Je naše družinsko življenje prežeto z vero?

Pred nedavnim sem izvedela, da pri neki družini že nekaj časa niso nič jedli. Bila je hindujska družina. Šla sem do njih in jim nesla malo riža. Komaj sem ji ga dala, že je mati razdelila kup na dva dela in nesla drugo polovico k sosedom, ki so bili muslimani. Pa sem ji rekla: »Kaj pa bo vam ostalo, za vas vse? Deset vas je za to prgišče riža!« In mati mi je odgovorila: »Ampak tudi oni niso že nekaj dni nič jedli!« To je resnična veličina.

sveta mati Terezija

Družina je lonec, v katerem se pripravlja človeška umetnost življenja.

oče Amadej

To, da pozabiš nase v prid drugega, je že dejanje vere.

Joseph Moingt

Družba, ki ne daje dela, se zoperstavlja Bogu

»Ali ni to tesarjev sin?« (Mt 13,54–58)

Družba ni pravična, če ne zagotavlja dela vsem ali če izkorišča delavce. Tema resnično ustreza svetniku dneva, svetemu Jožefu [sveti Jožef Delavec, 1. maj, op. ur.].

Delo prinaša dostojanstvo! Tisti, ki dela, se lahko veseli prav posebnega dostojanstva, dostojanstva osebe: delaven človek, moški in ženska, ki delata, sta dostojanstvena. Tisti pa, ki ne delajo, tega dostojanstva nimajo. Toda številni ljudje hočejo delati, pa ne morejo! In to obtežuje našo vest, kajti kadar je družba organizirana tako, da nimajo vsi možnosti, da bi delali in bi se jim ob dostojanstvu dela krepila samozavest, tam ni vse v redu: to ni pravična družba! Zoperstavlja se Bogu, ki je hotel, da naše dostojanstvo raste prav iz dela.

Neplačevanje tistega, kar je treba, ukinjanje delovnih mest samo zato, ker se upošteva zgolj bilanco, številke, ker se upošteva samo to, koliko profita se bo ustvarilo ... Vse to se Bogu zoperstavlja! Kolikokrat smo že prebiral najrazličnejše grozljive vesti v časopisih ...! Tistega dne, ko se je zgodila tragedija v Bangladešu, me je resnično zadel naslov: »Preživeti z 38 evri na mesec«. To je bil mesečni dohodek ljudi, ki so pomrli ... Toda to je »suženjsko delo«! In v današnjem svetu se suženjstvo izvaja z najlepšim, kar je Bog dal človeku: sposobnostjo ustvarjanja, dela, grajenja lastnega dostojanstva. Koliko bratov in sester po celem svetu je v takšnem položaju zaradi takšnega ekonomskega, družbenega in političnega delovanja!

Osebe so vredne manj kot stvari, ki prinašajo dobiček tistim, ki imajo v rokah politično, družbeno in ekonomsko moč. Kam smo prišli? Prišli smo do točke, ko se tega človekovega dostojanstva sploh ne zavedamo več, dostojanstva, ki ga

prinaša delo. Toda danes nam sveti Jožef, Jezus in Bog, ki delujejo in so nam zgled, kažejo pot k temu dostojanstvu.

Homilija 1. maja 2013

Nam čas počitnic omogoča, da na delo pogledamo še z druge strani? Nam je v breme ali v nas zbuja dostojanstvo? Kako gledamo na brezposelne, koliko pozornosti jim posvetimo? Ali v čem pripomoremo k večji družbeni pravičnosti v svojem delovnem okolju in v svoji okolici in družbi?

Vse je mogoče prodati. Neskončna plodnost narave, zemlja, voda so postale prodajno blago. Celo mi, ljudje, človeška bitja, smo na »trgu dela«.

Timothy Radcliffe

Pri maši se ne posluša, temveč sodeluje

»Gospodovo veličastvo je napolnilo Gospodovo hišo.« (1 Kr 8,1–7.9–13)

V današnjem prvem berilu se Salomonu v oblaku prikaže Bog in papež ob tem spregovori o skrivnosti evharistije. Gospod namreč na najrazličnejše načine govori skozi Pisma, preroke in duhovnike. Toda vsakič, kadar sodelujemo pri maši, je Bog prisoten med nami, brez posrednika.

Kadar obhajamo mašo, ne spremljamo predstave o zadnji večerji. To je zadnja večerja! Podoživljamo pasijon in odrešenjsko Gospodovo smrt: Gospod pride in je prisoten na oltarju, da bi se ponudil Očetu kakor Odrešenik sveta. Tako ne moremo reči, da smo pri maši ali da poslušamo pri maši, ne, temveč sodelujemo, deležni smo te skrivnosti božjega razodevanja med nami, sodelujemo pri »teofaniji«.

Liturgija, to pomeni vstopiti v Božjo skrivnost in se ji prepustiti. Prav zato se vsakič znova tudi zberemo. Prosimo danes Gospoda, naj nam vsem nakloni ta »občutek za sveto in nedotakljivo«, ki nam bo pomagal razumeti, da je nekaj moliti doma ali v cerkvi, hoditi križev pot, brati Sveto pismo, nekaj čisto drugega pa je, kadar vstopimo v Kristusovo skrivnost skozi obhajanje evharistije. Prosimo ga za to milost: naj nas Gospod pouči, kako vstopiti v Božjo skrivnost.

Homilija 10. februarja 2014

Kakšno mesto ima evharistija v našem življenju? Ali skozi sprejemamo prisotnost Boga, ki se nam razodeva v Kristusu? Smo skozi obhajanje evharistije resnično prisotni ob Jezusovi pasji, njegovi smrti in vstajenju, preko katerih nas še danes odrešuje?

Kadar zaužijemo Boga, v resnici On zaužije nas.

sveti Bernard

Nekako nerazločno čutim, da če bi bila maša res tisto, kar bi morala biti, torej svatba, ki gre sicer tudi skozi smrt, vendar se zaključi z življenjem, potem bi morali priti od maše popolnoma preobraženi.

Christine Cayol

Evharistija, posvetitev Očetu in dar svojim bratom, ni le trenutek v Jezusovem življenju, temveč njegova prvobitnost.

Jean-Noël Bezançon

Kdo sem jaz, da bi sodil?

»Bodite usmiljeni, kakor je vaš Oče usmiljen.« (Lk 6,36–38)

Današnji evangelij nas vabi, da si priznamo, kako malo smo pripravljene odpuščati. Ob Lukovih klicih k usmiljenju nas papež spodbuja k temu, da bi si priznali, da smo grešniki, in da bi imeli srce, veliko srce. Šele tedaj se bo Božja pravičnost preobrazila v odpuščanje. Nehajmo pa valiti odgovornost na druge in se pripravimo na odpuščanje tistim, ki so nam storili krivico.

Nihče izmed nas ni nikogar ubil, to je res, toda koliko grehov vseeno storimo vsak dan? Lahko nas je sram pred Bogom. In to, da se pred Bogom sramujemo, to je milost: milost, da si priznamo, da smo grešniki. »Grešnik sem in tega se sramujem pred teboj in te prosim odpuščanja.« Preprosto je, a obenem je tako težko reči: »Grešil sem.«

Razširimo svoje srce! Kdo sem jaz, da bi sodil drugega? Kdo sem, da bi lahko obrekoval in klevetal druge? Kako, ko pa sem zagrešil iste stvari ali celo hujše? Gospod pravi: »Ne sodite in ne boste sojeni! Ne obsojajte in ne boste obsojeni! Odpuščajte in odpuščeno vam bo! Dajajte in dano vam bo!« To je širokosrčnost in velikodušnost. Gospod nas resnično vabi k širokosrčnosti: če razširimo svoje srce, lahko tudi prejmemo več.

Moški ali ženska, ki sta usmiljena, imata veliko srce: drugim vedno oprostita in mislita na svoje grehe. Prositi moramo za pot usmiljenja in če bi se vsi odpravili po tej poti, bi bil mir na svetu in v naših srcih! Spomnimo se: »Kdo sem jaz, da bi sodil?« Naj nam Bog nakloni to milost.

Homilija 17. marca 2014

Mar nisem tudi sam pogosto obsojajoč? Mi mar ni lažje oprostiti sebi kot oprostiti drugim? Sem bil že kdaj deležen odpuščajočega ravnanja drugih? Je Bog zame nekdo, ki dosledno, brezpogojno in velikodušno odpušča?

Drugim sebičnost očitamo samo takrat, kadar smo tudi sami sebični; vsak trpi v sebi zgolj zaradi svoje lastne bede.

Maurice Blondel

Odprt sem za Boga presenečenj

»Kakor je bil Jona znamenje Ninivljanom ...« (Lk 11,29–32)

Branje današnjega evangelija pomaga papežu poudariti, kako človek tvega, kadar hoče zapreti Boga v okvire, ki jih je ustvaril sam. Toda Bog je večno nov in nas vedno preseneča.

Zakaj izvedenci v postavi niso razumeli znamenj časa in so čakali posebno znamenje? Najprej zato, ker so bili zaprti, omejeni s svojo dobro organizirano postavo. Judje so vedeli, kaj lahko naredijo in česa ne smejo. Vse je bilo predvideno in to jim je odvzelo vse skrbi.

Niso razumeli, da je Bog večno nov: nikoli se ne izneveri, toda vseeno nas nenehno preseneča. Tega niso razumeli, zato so od Jezusa zahtevali znamenje. Niso se zmenili za nobeno od znamenj, ki so kazala na to, da je čas dozorel. Temu se res reče ozkosrčnost! Potem so pozabili tudi, da so bili popotno ljudstvo. Toda na poti vedno najdemo kaj, česar sprva nismo poznali.

Vse to nas mora nagovarjati, da se vprašamo: sem navezan na svoje stvari, svoj način razmišljanja ...? Ali sem odprt za Boga presenečenj? Stojim na mestu ali sem pripravljen na gibanje? Verjamem, da je Jezus Kristus umrl in vstal od mrtvih ter da pot vodi k uresničitvi, k razodetju Gospodovega veličastva? Morem razumeti znamenja časa in Gospodov glas, ki se izraža preko njih? Prosimo Gospoda za srce, ki ljubi postavo, Božjo postavo, toda ki ljubi tudi njegova presenečenja. In prosimo ga, da bi uvideli, da ta sveta postava ni sama sebi namen.

Homilija 13. oktobra 2014

Še enkrat si postavimo vprašanja iz papeževega zadnjega odstavka!

Mar ni zgodovina krščanstva zaznamovana s tem težkim, toda plodnim nasprotjem med težo institucije in sijajnostjo sporočila?

Jean-Claude Guillebaud

Vera nas vabi, da popustimo in ustvarimo prostor za presenečenja.

Hans Miessen

Prisluhniti, odločiti se in delovati

»Tiste dni je Marija vstala in se v naglici odpravila v gričevje.« (Lk 1,39–56)

Trije glagoli povzamejo Marijino vedenje: prisluhniti, odločiti se in delovati. Ti trije glagoli kažejo pot tudi nam, kadar se soočamo s tem, kar Gospod zahteva od nas.

Prisluhniti Bogu, ki govori, pa tudi vsakdanji resničnosti; tankočutnost do oseb in dejstev, kajti Gospod je pred vrati našega življenja in trka na različne načine, postavlja znamenja na našo pot in nam daje zmožnost, da bi jih videli. Marija je prva, ki prisluhne, pozorno prisluhne tako Bogu kot življenjskim dogodkom.

Druga stvar se dotika odločitve. V življenju je težko sprejemati odločitve in pogosto jih preložimo na kasnejši čas ali pa jih prepustimo drugim, da oni odločajo namesto nas, saj se rajši prepustimo dogodkom in sledimo trenutnim modnim muham. Kdaj pa kdaj se zgodi, da sicer točno vemo, kaj bi morali storiti, pa nimamo poguma za to ali pa se nam zdi pretežko, saj bi to pomenilo, da moramo zaplavati proti toku. Pri oznanjenju, obiskanju in celo pri svatbi v Kani gre Marija proti toku: prisluhne Bogu, razmišlja, skuša doumeti resničnost in se na koncu odloči, da se popolnoma zaupa Bogu, da obišče starejšo sorodnico, pa čeprav je noseča, da pri Sinu z vztrajnostjo izprosi, da ustreže njeni želji in tako reši svatbeno rajanje.

Tretji glagol nam govori o delovanju. Tudi mi se včasih ustavimo, da bi prisluhnili, razmislili o tem, kaj nam je storiti, čeprav se zdi jasno, kako bi se morali odločiti, toda ne naredimo tistega koraka k delovanju. Predvsem pa se ne izpostavimo, da bi se »v naglici« odpravili k drugim, da bi jim šli na pomoč, jih podprli z razumevanjem in usmiljenjem. Pa tudi, da bi jim prinesli, tako kot je to storila Marija, najdragocenejše, kar smo prejeli, Jezusa in njegov evangelij, skozi besedo in predvsem skozi pričevanje našega delovanja.

Marija je ženska, ki prisluhne, se odloči in deluje.

Meditacija ob koncu molitve rožnega venca 31. maja 2013

Smo dovolj svobodni, neobremenjeni sami s seboj, da lahko prisluhnimo drugim in preko njih tudi Bogu? Katere klice zaznamo v svoji okolici, v današnjem svetu, na katere se lahko odzovemo? Kaj nam preprečuje, da bi se odpravili?

Prva usluga, ki jo dolgujemo drugim, je to, da jim prisluhnemo. Tako kot se začetek naše ljubezni do Boga izkazuje v tem, da poslušamo njegovo besedo, tako se tudi ljubezen do bližnjega izkazuje v tem, da se jim naučimo prisluhniti.

Dietrich Bonhoeffer

Bratsko opominjanje z usmiljenjem, resnico in ponižnostjo

»Kaj vendar gledaš iver v očesu svojega brata?« (Lk 6,39–42)

Papež Frančišek se izhajajoč iz evangelija o iveri in brunu dotakne teme bratskega opominjanja, pri čemer spregovori tudi o nekem drugem vidiku, ki ga je pri tem treba upoštevati: resnico. Ta tema ga je potem privedla do klevetanja in obrekovanja, ki razdirajo življenja. Spregovoriti o napaki svojega brata, to že, toda z usmiljenjem in ponižnostjo.

Brez ljubezni in usmiljenja ne moremo nikomur pomagati, da bi se izboljšal. Prav tako kot ne moremo opraviti kirurškega posega brez anestezije. Oboje omogoča, da lažje sprejmemo tako poseg kot opomin.

Namen bratskega opominjanja je pozdraviti telo Cerkve. Tam, v tkanini Cerkve, je luknja, ki jo je treba zakrpati. Prav kot naredijo matere in babice, kadar previdno pokrpajo vse, tako moramo tudi mi bratsko opominjati. Če tega ne počneš z ljubeznijo in ponižnostjo, boš človeka užalil, nič dobrega ne boš storil in postal boš oseba, ki ji Jezus pravi: »Hinavec, odstrani najprej bruno iz svojega očesa ...« Priznaj, da si še bolj grešen kot drugi, toda kot brat mu moraš pomagati, da se poboljša.

Gospodova ljubezen nas vedno spodbuja k prizanesljivosti. Ne igravimo se sodnikov! Mi, kristjani, imamo pogosto skušnjava, da se obnašamo kakor angelčki, kot da ne bi bilo ne greha ne milosti. Ne! Sledimo Pavlovi želji: »Da se le ne bi sam izneveril, glede na to, da sem pridigal drugim!« Kristjan, ki v svoji skupnosti ne deluje z usmiljenjem in skozi resnico, si sam odvzame vso verodostojnost, kadar opominja svoje brate in sestre. Ni še dosegel krščanske zrelosti. Naj nam Gospod pomaga, da bi znali pomagati svojim bližnjim postajati boljši.

Homilija 12. septembra 2014

Skrbimo za to, da drug drugemu pomagamo postajati boljši? Morem svojega brata opomniti brez vsakršne ošabnosti, iskreno in zgolj v njegovo dobro? Je moj namen pravičen, kadar opominjam svojega brata? Se varujem vsakršnega prezira? Sem pripravljen sprejeti bratsko opominjanje, kadar mi ga kdo nameni? Se mar ne skušam na vsak način opravičevati ali utemeljevati svoje ravnanje?

Ne preziraj grešnika. Saj vsak nosi svojo krivdo. Če se iz ljubezni do Boga dvigneš proti njemu, ga rajši objokuj. Zakaj ga preziraš? Preziraj njegove grehe. In moli zanj, tako boš podoben Kristusu, ki se ni ujezil na grešnike, temveč je zanje molil. [...] Zakaj, o človek, bi preziral grešnika? Je to zato, ker ni tako pravičen, kakor si ti? Toda kje je tvoja pravičnost, ko pa nimaš ljubezni?

Izak Sirski (7. st.)

Ne zadovoljimo se s tem, da smo na seznamu povabljenih

»Pripelji sem uboge in pohabljene, slepe in hrome.« (Lk 14, 15–24)

Za udeležbo na veliki gostiji [v Božjem kraljestvu] ni potrebne nobene vstopnice: samo v globinah svojega prepričanja se moramo zavedati, da smo povabljeni. To je gostija enotnosti, na katero so povabljeni vsi, dobri in slabi, in ljudje z družbenega obrobja so poklicani najprej. Vstopiti v Cerkev, to pomeni vstopiti v Božje ljudstvo, ki koraka proti večnosti. V Cerkvi je samo ena glavna oseba, ki je vse naredila: Bog. Vsi smo za njim, tisti pa, ki ni za njim, se opraviči in ne pride na gostijo.

Kristjan je ta, ki je povabljen na gostijo, povabljen je, da se radosti odrešenosti, odkupljenosti, povabljen je, da svoje življenje deli z Jezusom. Toda gostija je dogodek, zaradi katerega se ljudje spet zberejo in ki zbližuje ljudi, gostija se ne pripravi sama od sebe, temveč z drugimi, v družini ali s prijatelji, z ljudmi, ki so bili povabljeni, kakor sem bil povabljen jaz. Biti kristjan, to pomeni pripadati Telesu, biti med povabljenimi na gostijo.

Cerkev ne obstaja samo za dobre ljudi. Gostije se udeležimo tudi grešniki, povabljeni smo vsi, da bi tvorili skupnost z najrazličnejšimi darovi: nekdo ima preroški dar, nekdo drug opravlja božjo službo, spet nekdo drug poučuje ... Tukaj ima vsak svojo vrednost, svoje dobre lastnosti. In če se udeležimo gostije, tja prinašamo tisto, kar imamo skupnega z vsemi. Tja ne gremo samo mimo-grede pogledat, ali koga poznamo, in se z njim srečat. Cerkev je nekaj čisto drugega. Bodisi vstopiš z vsemi ostalimi, bodisi ostaneš zunaj: brez izbiranja. To je Cerkev vseh, začevši z ljudmi z obrobja.

Gospod je zelo velikodušen, vsa vrata odpre, obenem pa razume, če mu rečemo, da nočemo priti k njemu: čaka nas, saj je usmiljen. Ne mara pa, kadar

mu kdo reče »da«, pa ga potem ni in ne pride, kadar se kdo pretvarja, da se mu zahvaljuje za lepe stvari, v resnici pa hodi po svoje – sicer se lepo obnaša, toda ravna po svoje in ne po Gospodovi volji. To so ljudje, ki se ves čas zgolj opravičujejo in ki ne poznajo radosti pripadanja. Prosimo Gospoda, naj nam nakloni milost, da bomo razumeli lepoto tega, da smo povabljeni na gostijo, da smo skupaj in z drugimi delimo svoje darove, lepoto tega, da smo z Njim. In da bomo razumeli, da se ni dobro igrati z »da« in »ne«, da ni dobro reči »da« in biti zadovoljen zgolj s tem, da smo na seznamu kristjanov.

Homilija 5. novembra 2013

Kako se izgovarjam, da lahko ravnam po svoje? Mi Cerkev pomeni radostno druženje? Sem izbirčen glede povablencev na gostijo? S čim prispevam k splošni radosti?

Kralj je želel videti veliko ljudi na svoji gostiji. Prosil je, da vsak povabljenec prinese vino s seboj. Ob vhodu so v velik lončen vrč zbirali prineseno pijačo. Toda ko so služabniki zajemali iz vrča, so našli samo vodo! Vsak si je rekel: saj bodo drugi. Ko je sonce zašlo in so piščali obmolknile, so se v zadregi razšli vsak na svoj dom, saj so vedeli, da se gostija sploh ni mogla začeti.

Za to, kar se tiče vseh, si moramo prizadevati vsi.

sveti Ciprijan

Delo in počitek

»In počival je sedmi dan od vsega dela, ki ga je storil.« (1 Mz 2,1–4a)

Papež je ob nagovoru 23 000 članov Italijanskega državnega zavoda za socialno zavarovanje (INPS) spregovoril o pravici do počitka ter o smislu dela.

Potreba po posvečevanju počitka je povezana s potrebo, o kateri razmišljamo vsak teden ob nedeljah, o času, ko se lahko posvečamo družinskemu, kulturnemu, družbenemu in verskemu življenju, pri čemer se vsi ti opravki spremenijo v čas in prostor za Boga in človeka. [...]

Delati pomeni nadaljevati Božje delo skozi zgodovino in k temu prispevati na osebni, koristen in ustvarjalni način. Z delom podpirate Njegovo delo. Poleg tega z jamčenjem nekega dohodka človeku, ki je moral nehati opravljati svoje delo, potrjujete najglobljo resničnost: delo resnično ne more biti preprosto kolesje nekega izrojenega mehanizma, ki melje vire in sredstva za vse večje dobičke. Tako se ne sme omejiti ali podaljšati zgolj v prid zaslužku in produktivnim oblikam dela, ki so jim žrtvovane vrednote, odnosi in načela. To velja za ekonomijo na splošno. In to prav tako velja za vse družbene ustanove, katerih načelo, cilj in namen je in mora biti človek. Ne pozabite na človeka, to je najpomembnejše. Ljubiti človeka in mu zavestno in odgovorno služiti in mu biti na razpolago. Delati za tega, ki dela, obenem pa ne pozabiti na človeka, ki bi rad delal, pa ne more. In to ne iz solidarnosti, temveč iz dolžnosti pravičnosti. Podpirati najšibkejše, da bi bili vsi deležni možnosti za pristno, dostojno in svobodno človeško življenje.

Na Trgu svetega Petra 7. novembra 2015

Ob zadnjem dnevu počitnic – glede na to, da je 1. september postal simbol začetka novega delovnega leta – je prav, da se izprašamo, s kakšnim ritmom bomo zaznamovali svoje delo. Se mu bomo spet prepustili, da nas nadvlada,

ali si bomo prihranili čas za duhovni oddih? Bomo zmožni razumeti svoje delo kot sodelovanje pri Božjem delu? Se bomo potrudili, da bomo po svojih močeh prispevali za dostojanstveno delo vseh? In če morda nimamo možnosti za delo – brezposelnost, bolezen, upokojitev –, bomo znali vrednotiti ta čas in služiti drugim, negovati odnose in vzdrževati duhovno življenje?

Naj tvoje želje po uspehu ne vodi to, kar bi z delom lahko pridobil, temveč to, kar lahko pri delu prispevaš.

Robert Baden-Powell (1944)

Kristus nas opominja, da je delavec pomembnejši od dela, ki ga opravlja.

René Berthier

Ni ti rekel, da moraš delo končati, toda temu se ne moreš izmakniti.

izreki očetov

Nikoli ne bomo sojeni po količini dela, ki smo ga opravili v življenju!

André Gromolard

Po naravi je človek bitje, ki ne le dela, temveč tudi prepeva, pleše, moli, pripoveduje zgodbe in sodeluje pri praznovanjih. Je namreč homo festivus.

Harvey Cox

Ko opravljaš kakšno delo, ne misli na nič drugega. Opravljaj ga kot kakšno posvečeno dejavnost, kot najvišjo obliko češčenja. Vse svoje bitje posveti delu, dokler traja. Izvrševanje dolžnosti s popolnim nezanimanjem za rezultat je prava pot k vrhunski popolnosti.

Svami Vivekananda, hindujski filozof

Naučiti se je treba, da z delom naredimo kaj, kar nekje olepša svet.

André Gromolard

Charles Delhez DJ, Catherine Francotte, Ivan Murovec
Na počitnicah s papežem Frančiškom

Naslov izvirnika: En vacances avec le Pape François

Izvirnik: © Éditions Fidélité, 2015 in 2016

Za slovensko izdajo: © Založba Dravlje

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane.

Fotografija na naslovnici: © Servizio Fotografico de L'Osservatore Romano

Prevod: Živa Čebulj

Jezikovni pregled: Barbara Cergolj

Izdala in založila: Založba Dravlje

Odgovarja: Ivan Bresciani

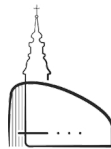
Oblikovanje in prelom: Klara Škrlec

Tisk: Formatisk

Naklada: 400 izvodov

Ljubljana, 2017

Cena: 14,00 EUR

Več o ponudbi Založbe Dravlje na www.zalozba-dravlje.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-584
272-732.2:929Francišek, papež

FRANCISCUS, papež

Na počitnicah s papežem Frančiškom / [izbrali] Charles Delhez, Catherine Francotte, Ivan Murovec ; prevod : Živa Čebulj. - 1. izd. - Ljubljana : Založba Dravlje, 2017

Prevod dela: En vacances avec le pape François

ISBN 978-961- 6748-46- 9

1. Delhez, Charles
290439936

